

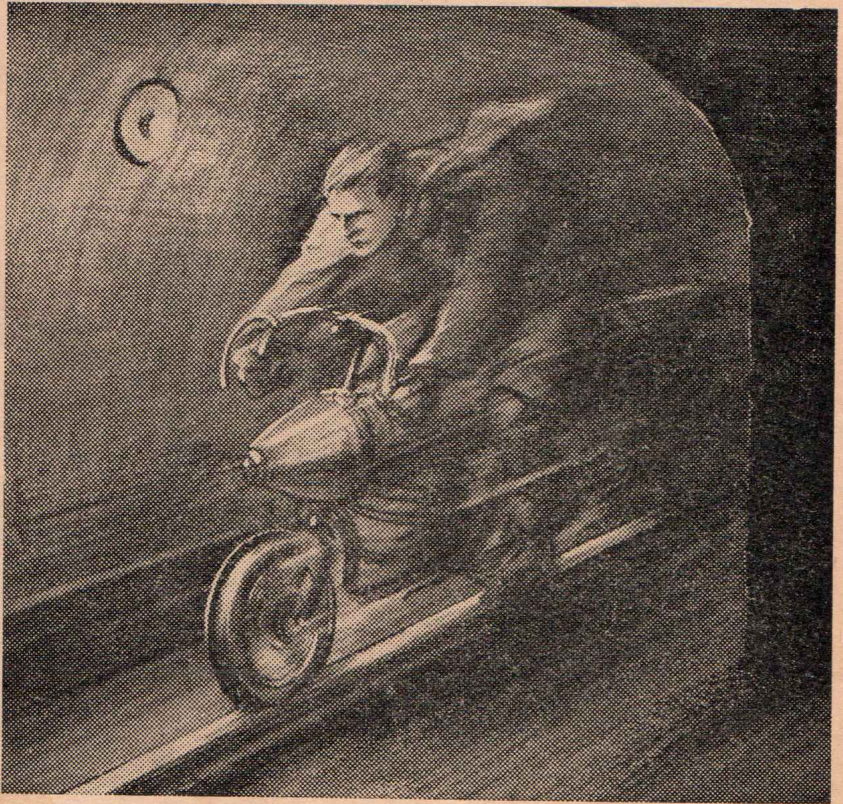
Lord Ruster

genaamd
Nieuwe Avonturen Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GESTOLEN ONTWERP

N° 2594

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het gestolen ontwerp

HOOFDSTUK I

VOORKOMEN IS BETER DAN GENEZEN

Het was op de ochtend van een koude voorjaarsdag, dat Charles Brand, de secretaris en vriend van Lord William Aberdeen, zijn kamer uitging om naar beneden te gaan, en te ontbijten.

In de eetkamer aangekomen, zag hij dat zijn vriend nog niet aanwezig was, iets dat zeldzaam mocht worden genoemd, daar deze gewoonlijk het eerst aan de ontbijttafel verscheen.

In gedachten bladerde de jongeman de poststukken door.

Er waren enkele brieven bij, die hij apart legde om deze aanstonds te behandelen en verder een aantal dagbladen en tijdschriften.

Hij begaf zich met de ontvangen poststukken in de hand naar een lage, diepe clubfauteuil bij de haard, waarin hij zich liet zakken. Maar juist toen hij in goede ernst wilde beginnen met de poststukken door te zien, ging de deur open en kwam de heer des huizes binnen.

Dat de twee vrienden, die thans in het vertrek aanwezig waren, kamera-

den waren, viel onmiddellijk te constateren. Charles Brand was bij het binnenkomen van zijn vriend, opgestaan en hem tegemoet gegaan. Zijn gehele wezen, dat door het sombere weer en het weinig aanlokkelijke aspect buiten, terneergedrukt scheen, levendigde op, zijn ogen, van een helder blauw begonnen te schitteren en zijn stem klonk opgeruimd, toen hij hem goedenmorgen wenste.

Er was nu niets meer, dat de vrienden belette aan tafel te gaan. Brand drukte op een knop en een paar tellen later verscheen Gaston, de oude kamerdienaar van lord Aberdeen met een elektrische koffiekkan in de hand.

Er was ook thee en terwijl Brand zich daarvan een kop inschonk, bediende Raffles zich van een kop koffie.

— Is er wat nieuws, Charles? vroeg de heer des huizes, terwijl hij met een welgerichte slag van zijn mes een eltje onthoofde en tegelijkertijd met zijn hoofd een beweging maakte in de rich-

ting van de poststukken, die door Brand op tafel waren gelegd.

— Ik weet het niet, Edward, antwoordde Brand, ik wilde juist eens kijken, toen je binnenkwam. Wil ik eerst even...

Lord Aberdeen, die juist een flinke hap had genomen van het geraspte broodje na dit eerst met boter te hebben besmeerd, schudde krachtig het hoofd, alsof hij zeggen wilde, dat dit geen haast had, zodat de twee vrienden het ontbijt konden voortzetten.

Na een poosje te hebben gezwegen, gedurende welke tijd zij beiden toonden over een gezonde eetlust te beschikken, nam Brand het woord en vroeg:

— Het is zeker gisteravond laat geworden, hé Edward?

— Ja, zei deze, waarom vraag je dat? Heb ik je misschien wakker gemaakt?

— Neen, dat niet, antwoordde Brand. Ik heb niets gehoord, maar omdat je zo laat beneden kwam...

— Ja, viel de ander hem in de rede, het is heel laat geworden. Later dan me wel lief was, maar ik geloof dat ik er heel goed aan heb gedaan zo laat te blijven liggen. Ik had daarvoor een speciale reden.

— Is er wat aan de hand? vroeg nu Brand nieuwsgierig.

— Als ik me niet vergis, ja, Charles. Als we gedaan hebben met ontbijten, zal ik je alles vertellen, maar eerst... zal ik nog een broodje met ham en spiegelei nemen.

Aan alles komt echter een einde en zo ook aan dit ontbijt, zodat de vrienden na een half uur aan de ontbijttafel te hebben doorgebracht, naar de bibliotheek gingen, een vertrek op dezelfde verdieping en eveneens aan de tuinzijde gelegen, waar twee grote schrijfbureaus stonden, benevens een aantal boekenkasten, volgepropt met boeken en mappen.

Het was duidelijk dat hier veel gewerkt werd en dit het vertrek was, waar alle twee de meeste tijd vertoefden.

Nadat de brieven geopend en tevens waren doorgelezen, wendde de heer des huizes zich tot zijn vriend en zei:

— Om op het chapiter van gistera-

vond terug te komen, Charles. Zoals ik je reeds in het begin van de avond zei, had ik die geschiedenis gehoord van de schilder Guy Gower. Daar ik in verband daarmee een plan heb opgemaakt en ik daarbij graag van je hulp zal gebruik maken, zal het zaak zijn alle feiten nog eens even te memoreren.

Om te beginnen dan; Guy Gower is een bekwaam kunstenaar, hoogstaand als schilder en als etser, heeft zich door tegenspoed en geldgebrek ertoe laten drijven om vals bankpapier te maken, dat zo uitstekend is nagebootst, dat het nauwelijks van echt te onderscheiden is.

Dat is natuurlijk een onvergeeflijke fout, maar wij dienen daarbij niet te vergeten, dat de jongeman door de hoogste nood er toe gedwongen was. Zoals het meer gebeurt, heeft het noodlot hem wrede parten gespeeld, want nauwelijks had hij met vrezen en beven één enkele valse banknoot van vijftig pond sterling uitgegeven of er daagde redding op.

Men droeg hem het schilderen van een portret van een rijke baronet op, die, wetend, dat artiesten gewoonlijk court d'argent zijn, een aanzienlijke som vooruit betaalde.

Het eerste dat Guy Gower deed was haastig naar de baronet gaan, die hij de valse banknoot in betaling had gegeven, om hem te verzoeken, hem het bankbiljet van vijftig pond sterling, tegen betaling van dat bedrag in klinkende munt terug te geven.

Deze man echter, die de vervalsing ondanks alles onmiddellijk had opgemerkt, had het bankbiljet bewaard, om de artiest in zijn macht te hebben.

Hij weigerde het terug te geven, als Guy Gower hem niet een aantal valse bankbiljetten tegen betaling van de halve prijs wilde geven.

Ik was toevallig getuige van het gesprek in een zijvertrek van de Windsorclub. Het was mij opgevallen, dat de twee heren uit de speelzaal verdwenen, terwijl de artiest er ongelukkig en bedroefd uitzag.

Ik ben er blij om, dat ik het tweetal volgde en hun gesprek afluisterde, zei Raffles.

De smeekbeden, de oprechte smart van de thans niet meer onbekende kunstenaar tegenover de harteloze jonge schurk gingen mij aan het hart en ik besloot, hem te helpen.

Toen Gower zich verwijderd had, ging de jongeman, James Apsley is zijn naam, naar de speelzaal terug en ik besloot hem te volgen. Als ik het nog niet wist uit zijn weigering om de artiest het valse bankbiljet terug te geven, zou ik het toch uit andere dingen direct hebben gemerkt, dat dat heer een misselijk sujet is, een gedegeneerd type, een dronkelap en een geraffineerd speler.

Ik sloeg hem enige tijd gade, om hem te leren kennen en na een kwartier lag zijn karakter als een opengeslagen boek voor me. Ik besloot daarvan te profiteren.

In het begin had de ellendeling nogal geluk. Hij won grote bedragen, maar door zijn veine overmoedig worden, zette hij roekeloos bedragen op en toen begon het geluk te keren. Slag op slag verloor hij.

Hij had echter zoveel gewonnen en ook doordat hij nu en dan nog een flink bedrag won, kon hij het nog geruime tijd uithouden. Ik ging toen meedoen.

Ik had een plan en dat plan bestond hieruit, dat ik hem al zijn gewonnen geld wilde afhandig maken. Wanneer een speler éénmaal goed aan de gang is laat hij zich door niets weerhouden en ik begreep, dat als het lot mij gunstig was en ik hem alles kon afwinnen, zeer waarschijnlijk ook dat valse bankbiljet van vijftig pond sterling, dat hij de schilder niet wilde teruggeven, voor de dag zou komen. Het was natuurlijk mogelijk, dat hij dat bankbiljet niet bij zich had, maar dat wilde ik er op wagen.

Mijn gelukkig gesternte liet mij niet in de steek en wat ik gedacht had gebeurde. James Apsley verloor slag op slag. Ten slotte wierp hij, min of meer dronken, het bankbiljet van vijftig pond sterling op de speeltafel, dat gelukkig in mijn handen viel.

— Gelukkig voor de kunstenaar? zei Brand glimlachend.

— Ja, antwoordde Lord Aberdeen. Ja, het was het valse bankbiljet en daardoor is de schilder uit de klauwen van de booswicht gered.

Ik vergat echter nog je te vertellen, dat Apsley ook bedreigingen uitte tegen de ongelukkige artiest. Ik vrees daarom, dat hij Scotland Yard heeft ingelicht en dat, zonder dat de artiest vermoedt wat hem boven het hoofd hangt, binnenkort huiszoeking bij hem zal worden gehouden.

Want Apsley uitte deze dreigementen toen hij de artiest verliet en bij het heengaan langs mijn schuilplaats ging. Dus aan het werk, Charles, opdat wij Scotland Yard voor zijn.

Ik heb het volgende plan bedacht. Guy Gower, die in opdracht van de baronet, direct naar diens kasteel in Lancashire moest vertrekken, is natuurlijk niet naar zijn atelier kunnen gaan en naar ik meen daaruit te hebben kunnen opmaken, bevinden zich in zijn atelier nog de rest van de valse bankbiljetten.

Voor we iets anders doen, moeten die bankbiljetten worden verwijderd, want als Apsley Scotland Yard heeft opgebeld, nu dan komt hoofdinspecteur Baxter daar een huiszoeking doen en in dergelijke karweitjes is hij wel zo gewiekst, dat hij ze vindt. Nu heb ik een zo goed als zekere aanwijzing, dat de bankbiljetten geborgen zijn in een antieke stoel, een stoel met hoge rugleuning en versierd met snij- en beeldhouwwerk. Daarin is een geheime bergplaats en daarin moeten zich de bankbiljetten bevinden.

Gower heeft natuurlijk niet meer aan die bankbiljetten gedacht, daar hij evenals de meeste artiesten zeer zorgeloos is en het gezonde verstand vaak bij hem zoek is. Wij moeten die man dus helpen door eenvoudig in zijn atelier binnen te dringen, de geheime bergplaats in de stoel opzoeken en de bankbiljetten eruit nemen.

Daar hoofdinspecteur Baxter natuurlijk ook wel deze aanwijzingen zal hebben gekregen, moeten we iets in die geheime bergplaats voor de valse bankbiljetten in de plaats leggen, anders lijkt hem de zaak nog verdacht toe en wie weet wat Baxter uitvindt om de valse

munter toch te snappen.

Ik heb nu het volgende bedacht. Ik geef Gower een opdracht om mijn portret te schilderen en sluit in de opdrachtbrief een voorschot in van vijftwintig pond sterling. Niet aan bankbiljetten, maar in goudstukken, dus vijftwintig guinjes.

Die brief leg ik in de stoel en als Baxter dan komt om huiszoeking te doen, dan vindt hij die brief en dan is hij natuurlijk de kluts kwijt.

Om dit plan te kunnen volvoeren, zal het het best zijn, dat ik me ga vermommen, want niemand behoeft natuurlijk te weten wie zich in deze dagen in het atelier van Gower heeft bevonden.

Ik zal daartoe gebruik maken van de vermomming, die ik al meer heb toegepast en die me volkomen onherkenbaar maakt, namelijk die van Mr Shaw uit Chicago, de dikke Amerikaan.

Daar het zaak zal zijn zo spoedig mogelijk daartoe over te gaan, zal ik er geen gras over laten groeien en me direct even in dat waardige evenbeeld van ex-president Taft metamorfoserem. Als jij dan in die tijd even de brief wil tikken met de opdracht voor het portret aan Guy Gower, dan gaat alles als van een leien dakje.

— All right, Edward, antwoordde Brand, zeg maar wat ik schrijven moet.

— Ik heb het gisteravond al op een kladje geschreven, antwoordde zijn gezelschap en overhandigde hem een stukje papier, dat hij uit zijn portefeuille haalde.

Een minuut later zat Raffles voor zijn kaptafel in zijn kleedkamer, die speciaal voor het maken van vermommingsen was ingericht.

Alvorens verder te gaan zal het zaak zijn, vooral met het oog op hen, die niet geregeld de avonturen van John Raffles, alias Lord Edward Lister, de gentleman inbreker volgen, een kleine verklaring in te lassen en wel deze, dat Lord Edward Lister over nog meer pseudoniemen dan alleen John Raffles beschikt.

De naam Lord William Aberdeen was daar één van. Lord Aberdeen nam al die vreemde namen net zo gemakkelijk aan

en ontdeed er zich weer even snel van, zoals wij een jas aantrekken of een hoed afzetten. Het kostte hem niet de minste moeite met de naam ook het karakter van de uit te beelden persoon aan te nemen en hij was in dat opzicht een volmaakt toneelspeler, ook ten opzichte van het maken van vermommingsen. Deze toch waren veel kunstiger en volmaakter dan de koppen, die zich de acteurs somtijds weten te maken.

Dezen toch maken daarbij gewoonlijk gebruik van veel valse baarden, knevels en pruiken, die zij met staafjes schmink werkelijk heel kunstig weten aan te brengen.

Nochtans geldt dit alleen wanneer hun vermomming door kunstlicht en op enige afstand wordt gezien, zoals door het publiek in de zaal, dat naar het toneel kijkt. Zou men een dergelijke vermomming in het daglicht zien, dan zou zelfs een kind kunnen zien waar de natuur ophield en de kunst begon.

Maar met Raffles was dit volstrekt niet het geval. Hij toch kon met het grootste gemak en in ongelooflijk korte tijd zich een kop maken, die zelfs in het sterkste zonlicht niet van een natuurlijk hoofd was te onderscheiden.

Hij maakte daarom dan ook geen gebruik van de ook bij amateur-gezelschappen bekende schmink, maar bediende zich van een aantal daartoe door hem vervaardigde kleurwatertjes uit verschillende bestanddelen samen gesteld.

Hierdoor was het hem mogelijk zonder gebruik te maken van pruiken of baarden een andere persoonlijkheid van zich te maken. Hij toverde zijn huid om in tanig bruin of geel vel, vol rimpels en plooiën. Of hij maakte er het gladde, blozende vel van van een jong meisje. De kleur van zijn ogen werd dan van licht grijs, in donker blauw of bruin veranderd, terwijl hij met zijn neus en oren wonderen wist te verrichten.

Met behulp van een fijne onderhuidse spuit, spoot hij een weinig parafine in de rug van zijn neus of aan de rand van zijn oren. Het was bijna ongelooflijk welk een groot verschil daardoor in zijn gelaatsuitdrukking ontstond.

Het zal dan ook niemand verwonde-

ren, dat Raffles, terwijl hij daar op zijn kleedkamer bezig was, van plan was, van zich zelf eèn totaal ander mens te maken.

Daar werd hem echter de tijd niet toegelaten, want, juist toen hij bezig was zich een windkussen om te gespen, dat na een paar slagen met de luchtpomp hem zijn dikke buik als Mr Shaw uit Chicago moest geven, snelde zijn secretaris met een ontsteld gelaat de kleedkamer binnen.

Hij had een nummer van de Times in de hand en kon het eerste ogenblik geen woord uitbrengen van nervositeit en opwinding.

Raffles zag dat en keek zijn vriend met verbazing aan.

Deze wees zwijgend naar een bericht in de krant.

Raffles, ongerust over de opwinding van zijn vriend, die blijkbaar, toen hij klaar was met de hem opgegeven brief, de krant had ingezien en toen het ommeuze bericht had gelezen, trok het blad uit de handen van Brand.

Het was een extra-nummer, dat in vette letters het opschrift droeg:

Een nieuwe truc van Raffles. — Een gestolen miljoen. — Een failliete redersfirma. — Een doodgeschoten medeplichtige. — Scotland Yard zoekt tevergeefs naar hem...

Ook de naam en het adres van de bestolen reder, de firma Apsley en Co, waren vermeld alsmede de bijzonderheden van de diefstal, welke de vorige avond was gepleegd, nadat de zaak was gesloten.

Lord Lister kon zijn ogen niet geloven. Dat was sterk.

Een gemene bedrieger had misbruik gemaakt van zijn naam om ongestraft een misdaad te plegen, die waarschijnlijk niets gemeen had met de praktijken van de meester dief.

Daarbij was er een moord gepleegd, die in elk geval, al was het slachtoffer dan ook misschien een misdadiger, toch op rekening van Raffles kwam.

Deze besloot daarom zich onmiddellijk naar de plek van het onheil te begeven om nauwkeurige inlichtingen in te winnen omtrent de in zijn naam gepleegde schurkenstreek.

Terwijl hij zich haastte om zijn vermomming, die bijna gereed was, te voltooien, droeg hij aan zijn vriend Brand de zaak van de schilder Guy Gower over, opdat deze ten minste niet in ongunstige gelegenheden zou geraken. Hij zou zich zelf wel uit de moeilijkheden redden, waarin een gemene bedrieger hem gesleept had. Hij zou daardoor dus niet alleen met James Apsley te maken krijgen, maar ook met diens vader, daar Raffles wist, dat de firma Apsley en Co, bestond uit vader en zoon.

Nadat Brand het adres had gekregen van de schilder Gower, reed hij weg in een auto, terwijl Lord Lister een lege taxi wenkte, die juist passeerde, en daarin plaats nam om de plek van de misdaad te gaan opzoeken.

In zijn vermomming als Mr Shaw, kon hij natuurlijk geen gebruik maken van zijn eigen auto, daar iedereen James Henderson als de chauffeur van Lord Aberdeen zou hebben herkend.

HOOFDSTUK II

SCOTLAND YARD EN EEN NIEUWE STREEK VAN RAFFLES

Toen Lord Lister zich in de gedaante van de bejaarde Mr Shaw door de mensenmenigte wilde dringen, welke de kantoorlokalen van de firma Apsley en Co omringde, wilde een agent van politie hem terugdringen.

— Hier is geen toegang, mylord, zei

deze op barbaarse toon; Scotland Yard is daar binnen bezig en het publiek kan bij hun werkzaamheden slechts hinderlijk zijn.

— Ik ben het volkomen met u eens, inspecteur, antwoordde Lord Lister met Amerikaans dialect. Misschien kunt gij

mij echter zeggen, of een van mijn kennissen, de hoofdinspecteur Baxter, of inspecteur Sullivan daar binnen is?

— Zij zijn daar alle twee, mylord, antwoordde de agent van politie op heel beleefde toon.

De oude Amerikaan haalde toen bedaard een visitekaartje uit zijn portefeuille, deed er een paar sigaren bij en gaf dit te zamen aan de politiebeampte.

— Wilt gij zo goed zijn, hoofdinspecteur Baxter mijn kaartje te overhandigen? Ik stel mijn zwakke krachten gaarne te zijner beschikking.

De politieagent verdween en kwam snel weer terug. Hij verzocht Mr Harry Shaw met grote vriendelijkheid, binnen te komen en stelde het mopperende publiek tevreden met de mededeling, dat die heer een Amerikaanse detective was.

Toen Lord Lister in zijn goed gekozen vermomming naderde, kwam hoofdinspecteur Baxter hem in het eerste kantoorlokaal tegemoet en begroette hem met grote beleefdheid.

— Wat zegt gij van deze nieuwe brutaliteit van de zogenaamde meesterdief vroeg Baxter.

Evenals Mr Apsley, de grote reder, die nu zijn vermogen heeft verloren en totaal geruïneerd is, hebben ook wij in Scotland Yard telefonisch bericht gekregen, dat Raffles de brandkast van de firma Apsley en Co zou hebben leeggehaald.

— Zo'n onbeschaamdheid...

— Wij konden niet eerder hier zijn en kwamen te laat. Mr Apsley heeft echter de dief nog juist verrast en met de laatste een harde strijd gehad.

Kom mee, kom mee, alles ligt nog precies zoals wij het hebben gevonden. De door Mr Apsley gewurgde inbreker ligt in een spreekkamer op een paar stoelen, omdat de lijkschouwer dadelijk wel zal komen.

— Wat? Door Mr Apsley gewurgd? vroeg Lord Lister verbaasd. Ik meende, doodgeschoten.

Bij deze woorden waren zij alle twee het kantoorlokaal, de privékamer van Apsley binnengetreden.

Hier getuigde de grote wanorde, om-

ver geworpen kantoorstoelen, een gebroken lessenaar, inktkokers en inkt op de vloer, papiersnippers en bovenal de gewelddadig geopende en lege brandkast van de inbraak en het gevecht.

Terwijl inspecteur Sullivan de beschadiging van de brandkast aan een onderzoek onderwierp, bekeek een detective Tijler genaamd, met aandacht het op de binnenplaats uitzieende, openstaande venster, waardoor de spitsboef volgens de verklaring van Mr. Apsley, was ontkomen. Door middel van een lasso had hij een derde inbreker van dat venster teruggetrokken en bij die ruk had hij hem tegen zijn wil gewurfd.

De arme reder, een man, die, naar het scheen, een jaar of vijftig was, was ook aanwezig en zag er erbarmelijk uit. Zijn jas hing aan flarden om hem heen, de kraag was er afgescheurd en zijn boord lag in onooglijke toestand op tafel.

Toen lord Lister, alias Mr Shaw, naderde, kwam een eigenaardige uitdrukking op diens gelaat.

Hij had naast de reder, die geheel terneergeslagen in zijn bureaustoel zat, een persoon opgemerkt, die hem niet onbekend was.

Het was een elegante jongeman in een zwarte geklede jas en wiens onberispelijke hoed op de schrijftafel lag. Hij boog zich juist over de oude heer heen en scheen bezig te zijn, deze te troosten.

— Wie is dat? fluisterde lord Lister hoofdinspecteur Baxter toe.

— De twee heren Apsley, vader en zoon, antwoordde de hoofdinspecteur.

Op dit ogenblik keerde de zoon zijn bleek, afgeleefd gelaat met een klein kneveltje naar de nieuwe bezoeker. Natuurlijk herkende deze Mr Shaw niet daar hij de vorige dag, toen hij met hem had gespeeld, reeds in hoge mate beschonken was geweest en Raffles zich toen nog niet vermomd had.

Lord Lister echter had hem onmiddellijk herkend als de persoon, die onverbiddelijk was gebleven voor de smeekbeden van de artiest Gower. Hier echter, tegenover zijn vader, bij dit gewel-

dige verlies, dat ook hem trof, trachtte hij een zeer beminnelijke indruk te maken.

Hij scheen zich met grote zelfbeheersing over het geldelijke verlies heen te zetten en zich alleen bezorgd te maken over zijn totaal terneergeslagen vader.

Met de wellevendheid van een man van de wereld stelde Lord Lister zich dadelijk aan de twee heren voor als Mr Shaw uit Chicago en betuigde hun zijn oprechte deelneming in het groot verlies.

Hij stelde zichzelf in ieder opzicht ter beschikking, daar alle landen in de strijd tegen dergelijke gewetenloze misdadigers zij aan zij moesten staan.

De twee heren dankten hartelijk voor het vriendelijke aanbod en waren een en al beleefdheid.

— Ja, zei hoofdinspecteur Baxter, tot dusverre ontbreekt ons nog enige aanduiding, waarheen de spitsboeven zijn gevlucht en hoe het hun zo gauw, nadat de kantoren gesloten waren, mogelijk is geweest om de sterke brandkast open te breken en leeg te halen.

Mr Apsley heeft ons zoëven de toedracht der zaak meegedeeld, voor zover hij erin betrokken was.

Tot dusver staat alleen vast, dat het weer die John Raffles was, die met de hulp van twee beroepsinbrekers de misdaad heeft gepleegd.

— Waarom Raffles? vroeg Lord Lister, die deed alsof hij van niets wist.

— Wel, weet gij dan niet, vroeg nu hoofdinspecteur Baxter, dat die kerel ons hedenochtend heeft opgebeld?

— Hoor eens, hoofdinspecteur, zei Lord Lister op beminnelijke toon, opbellen kan iedereen. Hoe kunt gij bewijzen, dat het werkelijk Raffles is geweest?

Lord Lister had bij die woorden de twee heren Apsley met een onverschillig gezicht aangekeken, alsof hij wilde zeggen:

— Zijt gij het niet met mij eens, heren?

Het kwam hem voor alsof Apsley senior zijn verlegenheid met moeite verborg, terwijl hij als wanhopig voor zich uit staarde en het vermeed, de spreker

aan te zien.

Het gelaat van Apsley junior scheen nog bleker te zijn geworden.

Hij wees naar de tafel en zei:

— De kerel heeft ook de moed gehad ons te telegraferen. Daar ligt het telegram.

Lord Lister nam het telegram op en las:

Mr Apsley en Co. Ik zal hedennacht een bezoek brengen aan uw brandkast.

JOHN RAFFLES.

— Dat is sterk, riep de Amerikaan in onvervalst dialect uit. Het verbaast mij, dat men op het telegraafkantoor dat telegram heeft aangenomen. Wanneer is het afgezonden? Om vijf uur precies. Hebt gij dan in het geheel geen maatregelen genomen, Mr Apsley?

De reder haalde de schouders op.

— Wie zou geloven, dat een misdadiger zijn plan van tevoren aankondigt. Ik hield het voor een grap, voor de flauwe aardigheid van een kennis, die misschien geld wilde komen halen of voor een grap van een mijner beambten, die mij bang wilden maken.

Hoewel ik er niet aan geloofde, veronderstelde ik, zoals waarschijnlijk ieder in mijn plaats zou gedaan hebben, dat, als er iets van aan was, de inbraak veel later zou plaats hebben en niet zo onmiddellijk na het sluiten van de kantoren, wanneer de straten nog vol mensen zijn.

Daarom besloot ik, hoewel ik ervan overtuigd was, dat er niets zou gebeuren, toch thuis te blijven.

Ik ging daarom naar boven, naar de eerste verdieping, waar ik enige kamers direct boven de kantoorlokalen heb. Ik heb niet veel vertrekken nodig, daar ik weduwnaar ben. Daar zou ik ieder geluid beneden kunnen horen.

Ik had juist een paar sandwiches, die ik in huis had gegeten en een kop thee ingeschonken; ik kon nog geen half uur boven zijn geweest.

Plotseling verneem ik beneden in de kantoorlokalen een geluid, dat mij deed schrikken.

Wat is dat? vroeg ik mijzelf af...

Ik heb een gevoel, alsof men mij op mijn hersens slaat. Voor een ogenblik verlies ik mijn tegenwoordigheid van geest...

Ineens voel ik een koude rilling langs mijn rug.

Drommels, daar zit men aan de brandkast, denk ik.

Heren, die brandkast bevatte, ik ga failliet, ik ben geruïneerd, die brandkast bevatte 50.000 pond sterling.

Ik had de laatste dagen grote bedragen ontvangen, de derde termijn voor onze grote stoomboot, enorme leveranciers voor onze eigen scheepstimmerwerken... alleen de hoofdbedragen...

Ik ben geruïneerd. Alles heeft die vervloekte schurk, die op een of andere wijze van het voorhanden zijn van die biezonder grote bedragen in onze kas moet hebben geweten, meegenomen.

Geen penny heeft hij achtergelaten.

Wat hebben wij aan brandkasten met gepantserde platen, als die kunstenaars op het gebied van de inbraak-kunst in staat zijn, de beste fabrieken onhoorbaar open te breken, of beter gezegd: open te smelten?

Het is duidelijk, dat hier het slot met behulp van de oxy-acetyleenbrander is opengesmolten.

Gij kunt de plekken op de vloer zien, waar het gloeiende metaal is afgedropen en waar het gaten in de vloer heeft gebrand.

— Dat klopt, riep inspecteur Sullivan uit, maar wat deedt gij verder, Mr Apsley, toen gij het knarsende geluid van de deur van uw brandkast hadt gehoord?

— Ik keek om mij heen, zoekend naar het een of andere wapen.

Eerst moet ik vertellen, dat ik vroeger jarenlang in Amerika heb gewoond, onder andere in San Francisco en in de Westelijke mijndistricten. Daar werkt men veel met een lasso.

Ik had dat ook geleerd.

Toevallig viel mijn oog op een sterk koord, dat ik voor mijn gordijnen had gebruikt.

Sullivan legde bij deze woorden van de reder het eind koord, dat men van de

hals van de inbreker had losgemaakt, op tafel.

Het koord was veel dikker dan men het gewoonlijk voor gordijnen gebruikt. Het was van een grote lus voorzien en biezonder geschikt om als lasso te worden gebruikt.

Lord Lister maakte deze opmerkingen in stilte, toen hij het eind koord bekeek.

— Ik neem dus dat koord in mijn hand, aldus ging Mr Apsley voort, en maak er een lus in, zonder er bij te denken, want mijn gedachten waren bij mijn brandkast. Ik liep naar beneden en rukte de kantoordeur open.

Nog juist zie ik, hoe een man iets uit het venster naar de binnenplaats reikt en daarna er uitspringt. Op hetzelfde ogenblik echter krijg ik een slag op mijn hoofd en word ik bij de keel gegrepen.

Natuurlijk verdedig ik mij zo goed als ik kan, maar in een ommezien lig ik op de vloer.

De kerel laat mij los en wil naar het raam snellen. Juist toen ik weer ben opgestaan, springt de misdadiger op de vensterbank, ik denk aan mijn lasso, slinger deze omhoog en wel zo goed, dat ik de schurk erin vang.

Ik trek uit al mijn macht, zonder te weten wat ik doe, geheel en al werktuiglijk en de kerel valt als een stuk hout van de vensterbank in de kamer terug.

Ik houd de lasso nog steeds gespannen. Hij beweegt zich echter niet meer en naderbij komend zie ik, dat hij dood is.

Ik had hem, zonder het te willen, met mijn lasso gewurgd.

Verder kan ik niets vertellen.

Ik belde onmiddellijk mijn zoon in zijn club op, die dan ook aldra per auto arriveerde en wiens schrik en verbazing over hetgeen in zijn afwezigheid was voorgevallen, gij u niet kunt voorstellen.

Het spijt mij, dat die geschiedenis met de lasso is gebeurd, aldus besloot hij zijn verhaal.

— Mag ik u eens wat vragen, Mr Apsley, bracht Mr Shaw in het midden. Hoe laat was het ongeveer, dat gij uw zoon hebt opgebeld?

— Wel dat zal, antwoordde de reder, na even nagedacht te hebben, zowat een uur of twaalf geweest zijn. Ik denk, dat de inbraak om een uur of tien, half elf werd gepleegd, dus nadat alles wat ik verteld heb, was geschied, zal het zo wat middernacht geweest zijn. Misschien wat vroeger, maar in geen geval later.

— Dank u, zei Shaw, die daarvan in gedachten een aantekening maakte,

daar hij nog de vorige avond tot twee uur met James Apsley had zitten spelen in de Windsorclub, zodat, naar het hem voorkwam, Apsley senior had zitten te liegen.

Raffles nam zich echter voor, daarvan voorlopig niets te zeggen. Er zouden zich nog wel meer dergelijke dingen voordoen, dacht hij en besloot zijn beurt af te wachten.

HOOFDSTUK III

HET GESTOLEN ONTWERP VOOR EEN DUIKBOOT

Nauwelijks had Mr Shaw deze woorden gesproken, of een jongeman kwam geheel overstuurd van opgewondenheid het privékantoor van de reder binnen.

— Om 's hemelswil, Mr Apsley, riep hij tot deze, die schijnbaar nog steeds in grote verslagenheid aan tafel zat, tot mijn schrik hoor ik, dat men bij u heeft ingebroken. Men heeft uw brandkast geplunderd.

Ik wilde juist hier naartoe gaan om u de teruggave te verzoeken van het ontwerp, dat ik u enige dagen geleden toevertrouwde. Gij weet, dat morgen de inzendingsdatum van de prijsvraag sluit.

— Stel mij toch gerust, Mr Apsley. Ik kan mijn ontwerp heden toch terugkrijgen? De dieven zullen het toch niet hebben meegenomen? Het had voor hen immers niet de minste waarde.

De oude reder sloeg zijn handen boven zijn hoofd samen en drukte ze daarna voor zijn ogen.

— Grote hemel, ook nog deze onoverkomelijke ramp, riep hij uit.

Hij stond tranen stortend op en zag er in zijn gescheurde kleren jammerlijk uit. Met vochtige ogen drukte hij de jongeman de hand.

— O, mijn beste Burton, ging hij nu voort. Gij ziet in mij de ongelukkigste man van de gehele wereld. Men heeft mij bestolen. Mijn gehele vermogen; zelfs nog meer is gestolen. En toch, niets gaat mij zo aan het hart als uw onherstelbaar verlies.

Dwaas was ik, om mijn brandkast voor zo veilig te houden. Het is, alsof men mij nu het tegendeel heeft willen bewijzen.

Waarde Burton, ook uw prachtig ontwerp, dat u vast en zeker de eerste prijs zou hebben opgeleverd, is gestolen.

Apsley bleef hartverscheurend schreien en bracht telkens zijn zakdoek naar de ogen.

Lord Lister beschouwde de zozeer door het ongeluk getroffen jongeman met innige deelneming.

Lord Lister naderde hem en sloeg zijn arm om hem heen.

— Moed houden, moed houden, jonge vriend, zei hij op medelijdende toon. Wij zullen trachten uw ontwerp terug te vinden. Wij zullen het zeker terugkrijgen, vooral daar het geen waarde heeft voor de misdadigers.

— Zou het mogelijk zijn, mijnheer? begon Burton... maar kwam niet verder.

— Mr Shaw uit Chicago, stelde Lord Lister zich voor.

— Edward Burton, chef-ingenieur van de Apsley-werken in de Commercial Docks, ging Burton voort. Dan is het echter ongetwijfeld te laat. Wanneer de ontwerpen morgenmiddag niet zijn ingeleverd bij de beoordelingscommissie, worden zij niet meer aangenomen door de jury en heeft men geen aanspraak meer op een eventuele prijs.

Ik heb iets geheel nieuws ontworpen en ben ervan overtuigd, dat ik had gezegevierd over de enkele collega's, die

niets vermoeden van mijn ontwerp.

— Ach, Edward, gij verscheurt mij het hart, weeklaagde de oude reder. Natuurlijk zoudt gij hebben gewonnen en nu moet ik door mijn te groot vertrouwen ook u mee in het verderf storten. Een ongeluk komt toch maar zelden alleen.

De oude Apsley was wanhopig.

Zijn zoon, die had gezwegen, richtte zich nu, naar het scheen, zeer onder de de indruk, tot de terneergeslagen ingenieur.

— Gij begrijpt, Mr Burton, zei hij, dat wij ten zeerste zijn getroffen door uw verlies, maar gij moet bedenken, dat het onze toch veel groter is en niet vergeten, dat die vervloekte Raffles ons totaal heeft geruïneerd. Het ontwerp, dat gij toch zelf hebt gemaakt, zult gij wel weer gauw in elkaar kunnen zetten. Dat kleine uitstel zal u toch wel niet ongelukkig maken.

— Maar Mr Apsley, wierp Burton tegen, morgen wordt de prijsvraag reeds gesloten. Morgennamiddag is de termijn afgelopen. Ik moet de gelegenheid, die misschien nooit weer terugkomt, voorbij laten gaan. Mijn gehele toekomst is vernietigd, als ik het ontwerp niet morgennamiddag kan inzenden.

Ik hoopte, dat het de grondslag zou zijn tot mijn levensgeluk. Mijn bruid, die zo vast in mij gelooft... alle toekomstplannen vallen in duigen.

— Het spijt mij, Mr Burton, viel de jonge Apsley hem in de rede. Wat zullen wij doen? De spitsboeven hebben uw voortreffelijk ontwerp meegenomen, zonder te weten, wat het voor u betekent.

Hoe kunnen wij u helpen, nu wij totaal ten gronde zijn gericht, nu men ons tienduizenden ponden sterling heeft ongestolen? Draag uw verlies, dat misschien kan hersteld worden, als een man, Mr Burton. Wij moeten u, helaas, vanaf dit ogenblik uw ontslag geven. Onze firma is voor het ogenblik insolvent.

De jonge ingenieur bedekte zijn ogen met zijn hand. Hij trachtte tevergeefs zich te beheersen. Deze slag was voor hem te onverwacht gekomen.

— Ach, mijn hemel, wat zal Ellinor

zeggen? mompelde hij. Nu is het gedaan met mij... En mijn betrekking heb ik nu ook verloren.

Met deze woorden wendde hij zich af met een groetende handbeweging en verliet het vertrek.

Lord Lister zag hem met medelijden na. Hij zou wel lust hebben gehad om hem te volgen. Maar wat had de jonge ingenieur hem nog kunnen meedelen dat hij niet reeds wist?

En misschien was het voor hem nuttiger, wanneer hij zijn navorsingen naar de oorsprong van deze geheimzinnige misdaad op de plek zelf voortzette.

Daar Lord Lister onwillekeurig een stap achteruit was gegaan, om de wanhopige ingenieur na te kijken en dicht bij de deur naar de andere kantoorlokalen stond, kon hij daar een dienstman zien, die hem een wenk gaf. De andere personen, die zich meer in het midden van het vertrek bevonden, en de twee heren Apsley konden de dienstman niet zien.

Lord Lister herkende Charles Brand in een van zijn beste verkleedingen. Zeer gevat wendde hij zich tot hoofdinspecteur Baxter met de woorden:

— Ik wil toch even met de arme, ongelukkige jongeman meegaan om hem een paar troostwoorden toe te spreken. Hij zag er zo wanhopig uit.

— Ja, zei de reder op kermende toon, doe dat, ik zal er u zeer dankbaar voor zijn.

De Amerikaan was reeds naar buiten gegaan en sprak nu met Charles Brand, die hem vertelde, dat alles in orde was en dat de valse banknoten in het huis van zijn vriend goed verborgen waren. Lord Lister fluisterde hem toe, dat hij heel goed moest opletten, waarheen de oude en de jonge Apsley zich vandaag na het sluiten der kantoorlokalen, zouden begeven. Hij moest hen in elk geval, voorzichtig en ongemerkt volgen. Als zij elk een andere weg insloegen, moest hij de oude heer volgen.

Charles Brand was vol vuur voor deze belangrijke opdracht, die zijn vriend hem gaf en verdween om, zonder opgemerkt te worden, tussen de mensen-

massa, die zich nog steeds voor het rederskantoor bevond, zijn observatiepost in te nemen.

Schouderophalend kwam de dikke Amerikaan het kantoorlokaal weer binnen, waar de politie van Scotland Yard zich weer rondom de heren Apsley had verzameld. Toen de oudste der twee heren hem zag terugkomen, kon hij een binnensmondse vloek niet onderdrukken.

Daarna echter gaf hij zijn zoon een wenk en deze moest zijn vader onmiddellijk hebben begrepen, want de jongeman wendde zich beleefd tot hoofdinspecteur Baxter en zei:

— Hebt u nog veel gewichtige vragen te stellen, hoofdinspecteur? Gij ziet, hoe mijn vader onder de indruk is van het voorgevallene. Hij heeft nu dringend behoefte aan rust. Ik wil vandaag echter hem niet alleen laten met zijn verdriet en wanhoop. Gij zult dat begrijpen.

Wie weet, tot welke dingen hij na dit verlies zou te komen staan. Ik zal hem meenemen naar mijn woning in Highstreet Wapsing dicht bij onze werven, bij de Commercial Docks.

Ik maak mij ongerust over hem en ben dat verplicht.

— Als wij u echter nog met inlichtingen van dienst kunnen zijn, zijn wij daartoe gaarne bereid.

— Ik zou niet weten met wat, ant-

woordde Baxter, zich achter de oren krabbend. Denk eens na, Mr Apsley, of gij nog het een of ander hebt vergeeten mee te delen. Uw berichten zijn duidelijk, maar zij wijzen ons de weg niet om deze geheimzinnige misdaad op te helderen.

De twee heren Apsley keken elkaar zoals Lord Lister zeer goed merkte, met een knipoogje aan.

— Neen, hoofdinspecteur, antwoordde James, wij kunnen u niets meer zeggen, wij hebben alles verteld wat we wisten en als gij ons geen verdere vragen te stellen hebt, dan zouden wij ons nu gaarne, vooral in het belang van mijn vader, die zeer ontdaan is, terugtrekken. Mij vindt gij, zo nodig, morgen op de werf.

Mijn vader zal wel hier moeten zijn om met zijn personeel de balans op te maken voor de insolventverklaring.

Natuurlijk zijn wij gaarne altijd tot uw beschikking.

— Ik vind het best, dat gij u nu terugtrekt, heren, antwoordde hoofdinspecteur Baxter voorkomend.

Gij hebt het proces-verbaal immers getekend en verdere vragen heb ik u voor het ogenblik niet te stellen.

Met een groet verliet de reder, leunende op de arm van zijn zoon, de kantoorlokalen, terwijl de politiebeambten van Scotland Yard hen met meewarige blik nakeken.

HOOFDSTUK IV

EEN MODERNE LIJKENBEZWERING

— Als nu Dr Warrens hier was, zei hoofdinspecteur Baxter, toen de twee heren waren heengegaan, konden wij ons aan ander werk wijden.

— Hoofdinspecteur, riep Sullivan, zijn chef onderbrekend en naar de deur wijzend, als men van de duivel spreekt, dan trapt men hem op zijn staart. Daar komt de dokter juist aan.

— Gij komt als geroepen, Dr Warrens begroette hoofdinspecteur Baxter de binnentredende, daar achter ligt uw pa-

tiënt, die u wel niet veel werk zal geven. Hij is zo dood als een pier.

— Dood? Wat voor dood? vroeg de dokter vol belangstelling.

— Beste dokter, het is een prachtig geval, zoals gij dat waarschijnlijk noemt, al zegt gij het ook niet, van wurging.

— Wat? Wurging? Wat gij zegt, riep de dokter uit. Inderdaad, het is een geluk, dat ik al het benodigde bij mij heb. Waar is het lijk? Daar achter?

— Die grappenmaker van een dokter, riep Baxter vrolijk uit, net zoals ik zei. Maar neem mij niet kwalijk. Wij hebben namelijk nog zeer veel elders te doen. Het is al laat en men zal op ons wachten.

Het lijk ligt in de spreekkamer, hierachter.

Als ge het derde kantoor doorgaat, dan de eerste deur rechts, de gang in en daarna de tweede deur aan uw linkerhand.

Wij hebben hem daar neer gelegd in afwachting van uw komst.

Hier is het proces-verbaal. En als gij nog verdere inlichtingen wenst, dan is hier... gij blijft immers nog een poosje, Mr Shaw? Misschien stelt gij er belang in, de lijkschouwing van Dr Warrens bij te wonen? Mr Shaw heeft alles gehoord. Hij zal u zeer zeker eventuele vragen gaarne beantwoorden.

— Zeer aangenaam, dokter, zei Lord Lister glimlachend, terwijl hij de dokter de hand reikte.

Als gij een assistent nodig hebt, ben ik gaarne tot uw dienst. Gij weet, dat wij Amerikanen veel practischer zijn dan andere mensen.

— Mr Shaw, ik zou u misschien wel eens aan uw woord kunnen houden, antwoordde de dokter.

— Niets zal mij liever zijn, zei Raffles vriendelijk.

Reeds wilden de twee detectives met een groet vertrekken, toen achter de deur luid geween werd gehoord.

Sullivan snelde naar voren en kwam terug met de mededeling, dat de vrouw van de inbreker met haar kind bij de deur stond en naar binnen wilde om haar man te zien. Of de hoofdinspecteur haar wilde binnenlaten?

Nog voor Baxter had kunnen antwoorden, riep de dokter:

— Dat komt prachtig uit. Laat haar maar binnenkomen. Ik wil namelijk een proef nemen en haar aanwezigheid is daarbij mij misschien van groot nut.

— Als gij het goed vindt, dokter, mij is het onverschillig, zei Baxter. Dus, Sullivan, zeg haar, dat zij kan binnenkomen.

Een arme vrouw met een uitdruk-

king van wanhoop op het magere, uitgeteerde gelaat, waar omheen grijze haren ongekamd fladderden, trad, in lompen gehuld, met een ongeveer vijfjarig kind aan de hand, snikkend en weeklagend nader.

— Daar achter ligt je man, die vechtersbaas, zei Baxter ongevoelig. Hij is kalm gesnapt bij de inbraak en bij het leeghalen van de brandkast. Maar wees kalm, je hebt te doen, wat mijnheer de dokter je beveelt.

Vaarwel heren, en veel succes.

Met die woorden verlieten de drie detectives de kantoorlokalen van de firma Apsley en Co, waar een zo geheimzinnige misdaad was gepleegd.

Intussen was dokter Warrens met zijn koffer naar de spreekkamer gegaan en Lord Lister was hem in gespannen verwachting gevolgd naar het lijk.

Dokter Warrens knielde even bij de roerloze gestalte neer, constateerde dat er nergens bloedende wonden waren en tilde toen even de gesloten oogleden op.

Onmiddellijk daarop stond hij op, knikte een paar maal tevreden met het hoofd, en mompelde:

— Nu zal ik zeker slagen.

— Wat gaat de dokter nu doen? dacht Raffles.

Toen de vrouw, die hen was nageslopen, haar man daar zo stijf en onbeweeglijk zag liggen, begon zij te snikken en te weeklagen en ook het kind begon hartverscheurend te huilen.

— Goede vrouw, zei de dokter, ik begrijp uw verdriet en waardeer dat. Het strekt u tot eer. Maar ik kan mij nu niet laten storen, ik heb te werken. Maak u liever nuttig en kleeft uw man uit.

De vrouw begon dit met bevende vingers te doen.

De dokter ontdeed zich van zijn overjas en opende zijn koffer.

— Ieder ogenblik is kostbaar, zei hij op zachte toon. Een dergelijk gelukje heb ik nog niet gehad. Bij lijken met schotwonden is niets uit te richten. Door de kogels worden verschillende lichaamsdelen gekwetst, die niet te herstellen zijn, terwijl gewoonlijk ook veel

bloed verloren wordt.

Bij natuurlijke sterfgevallen of bij wurging zijn nog alle organen onaangevoerd, zodat de proef, die ik wens te nemen, zal slagen of in elk geval mogelijk zal zijn.

De dode was nu met de hulp van Lord Lister en van de dokter door de vrouw ontkleed en de arts onderzocht de lisschaamstemperatuur.

— Dat treft bijzonder, mompelde hij. De warmte van het lichaam is nog zeer aanzienlijk.

Bij die woorden wierp hij een van de grote venstergordijnen over het lijk heen. Hij masseerde het lichaam een weinig aan de hals en bracht daarna, nadat hij de mond had geopend, de door de wurging naar voren gedrukte tong van de dode weer met grote handigheid op haar plaats.

Hierdoor was het uiterlijk van de dode minder griezelig geworden.

Nadat enige gedeelten van de hals gemasseerd waren, hadden de trekken de natuurlijke uitdrukking gekregen.

— Welke proef hebt gij op het oog, dokter? vroeg Raffles. Zeg het mij. Misschien kan ik u helpen.

Raffles vroeg dit niet alleen, omdat hij meende wat hij zei, maar ook omdat hij nieuwsgierig was naar hetgeen deze nog jonge, maar ongetwijfeld zeer kundige dokter wilde doen.

Hij wachtte dan ook met spanning op het antwoord van de jonge dokter.

— Ziet gij, waarde heer Shaw, zei deze, mijn collega's lachen erom en toch heb ik iets dergelijks al eenmaal bereikt.

Het is een feit, dat ik, al was het ook maar een paar seconden, iemand, die enkele uren geleden aan een ziekte was overleden, in het leven heb kunnen terugroepen. Ik verzamel hiervoor materiaal. Iemand, die gewurgd is, heb ik nog nooit machtig kunnen worden; van een dergelijk geval is nog meer succes te verwachten, omdat alle organen nog kort van tevoren normaal waren.

Ik zal een schedelboring verrichten, aan de achterste oppervlakte van de bulbos, alsof ik een abces moet verwijderen. Wij zullen het lijk masseren en

verwarmen, ik zal in de mond deze druppels gieten, die ik voor dit doel heb geprepareerd en ik voorspel, dat bij drukking op de levensknoop der hersens, al is het ook maar voor korte tijd, het leven zal terugkeren.

— Dat zou mij verbazen, riep Lord Lister uit. Denkt gij, dat hij zou kunnen spreken, als hij tot bewustzijn komt?

— Die mogelijkheid is niet uitgesloten, antwoordde dokter Warrens, als de indrukken, die op dit oogenblik op hem inwerken, sterk genoeg zijn om zich in hem vast te zetten en reacties op te wekken, dat wil zeggen een in zekere zin onwillekeurige uitwerking teweeg brengen.

Lord Lister dacht een oogenblik na.

Daarna legde hij zijn hand op de arm van de dokter.

— Mag ik een opmerking maken? vroeg hij. Het zou van het grootste belang zijn voor de opheldering van deze geheimzinnige misdaad, als de dode kon spreken. Het komt mij voor, alsof iets in dit geval niet geheel in de haak is.

Hoe zoudt gij het vinden, als wij de dode eerst terugbrachten naar het privé-kantoor van Mr Apsley en hem zo neerleggen, dat, als hij werkelijk ontwaakt, hij het eerst de ledige brandkast ziet?

— Ik maak u mijn compliment, Mr Shaw, zei de dokter. Gij hebt groot gelijk. Ik heb deze wetenschappelijke proef nog niet bekeken in verband met een rechtszaak, dit moet ik tot mijn schande bekennen. Natuurlijk, alleen het zien van de plek van de misdaad zal hem tot spreken kunnen brengen.

Dokter Warrens, die intussen over zijn kleren een witte jas had aangetrokken en de mouwen daarvan tot de ellebogen had omgeslagen, nam nu met Raffles het roerloze lichaam op en bracht het, terwijl de vrouw en het kind achter het tweetal liepen, naar de privé-werkkamer van Mr Apsley senior.

In dat vertrek stond een met leder overtrokken divan, waarop zij het lichaam neerlegden en het daarna zo plaatsten, dat als de man werkelijk de ogen mocht openen, het eerste voorwerp, dat

hij zou zien, de brandkast zou zijn.

Daarna legden zij het lijk in de gewenste houding.

Mr Shaw, alias Lord Lister, ontstak nu een elektrische lamp, die zich dicht bij de brandkast bevond en doofde alle andere lichten uit. Hierna verzocht hij de vrouw naast de brandkast te gaan staan en gaf haar enige goudstukken, waarnaar zij met begeerige blik keek.

— Kijk nu niet naar het geld, beste vrouw, maar let op, zei Lord Lister dringend. Lukt het ons, je man in het leven terug te roepen en aan het spreken te krijgen, dan is dat geld voor jou.

Let je echter niet op en verhinder je onze pogingen door onachtzaamheid, dan krijg je geen cent.

— Ik zweer u, Sir, zeg mij maar, wat ik moet doen en wanneer ik moet beginnen, mompelde de vrouw.

— Wat je te doen hebt, is niet moeilijk, zei Raffles. Je moet hem alleen maar de goudstukken in je linkerhand laten zien. Verder moet je niets anders roepen dan: Bob — Bob — Wie? — Bob — Wie?

— Zeer goed, Mr Shaw, zei de dokter. Ik zou wel willen dat ik altijd zo'n assistent bij mij had. Gij hebt het geval zo eenvoudig gemaakt, dat de man het, als hij ook maar even tot bewustzijn komt, moet begrijpen. Nu heb ik hoop, dat de dode ook zal spreken.

De vrouw staarde intussen met een rilling naar het doen en laten der twee mannen in de kamer, waarin slechts één gloeilamp brandde.

Nu opende de dokter de mond van de dode en goot hem de inhoud van een rood flesje in de keel. Daarop verzocht hij Lord Lister, de armen van de gewurgde op en neer te bewegen. Nu ging Dr Warrens achter de dode staan en riep:

— Zeg eens vrouw, kijk niet aldoor naar het geld, maar hierheen. Let op, of hij ontwaakt.

— Ja dokter, dat zal ik doen, zei de vrouw.

Zij boog zich voorover en staarde angstig in de doffe ogen van haar man, wachtende op het ogenblik, waarop hij

misschien zou opleven. Met de linkerhand hield zij hem het geld voor en wees met de rechter naar de lege brandkast.

De dokter richtte nu door Lord Lister geholpen, het hoofd van de dode op en wreef een paar minuten met kracht diens slapen en keel. Daarna drukte hij een ogenblik op de levensknoop der hersens.

Het was inmiddels donker geworden. De korte voorjaarsdag was ten einde gespoed en de schemering had plaats gemaakt voor volledige duisternis.

Al had de dokter het van tevoren voorspeld, toch was het griezelig, wat er nu in dit donkere vertrek gebeurde.

Men hoorde een benauwd gerochel, alsof met moeite de lucht in de ledige longen drong. De ogen van de gewurgde man openden zich verder en verder met een angstige uitdrukking erin en zelfs de onverschrokken Lord Lister liep een koude rilling over de rug.

— Bob, Bob, riep de vrouw bevend. Wie? — Bob, zeg mij wie?

Met belangstelling volgde de arts de gang der gebeurtenissen en vol spanning wachtte ook Lord Lister op het antwoord van de gewurgde.

En waarlijk, bewogen de lippen zich daar niet, alsof hij wilde spreken? Maar de inspanning scheen nog te groot te zijn; er werd geen geluid gehoord.

Opnieuw riep de vrouw nog luider:

— Bob, Bob, hoor je mij? — Wie, zeg toch wie?

Wederom wees zij naar de brandkast en het electrisch licht deed de goudstukken in haar hand schitteren.

Weer opende zich de mond van de vermoorde en beefden zijn lippen.

Nog éénmaal hoorde men het afschuwelijke gerochel en hierna volgde, een kreet van schrik en ontzetting: Zelf!

Daarna keek hij met verbaasde blik om zich heen alsof hij niet wist, waar hij was.

Een ogenblik later zakte hij weer in elkaar.

De dokter had zich over hem heen gebogen en keek hem opnieuw in de ogen.

Hij zag slechts het wit van het hoornvlies. De pupillen waren omhoog ge-

draaid.

— Het is voorbij, zei hij. De ogen zijn weer verglaasd, de mond is gesloten. De ademhaling heeft opgehouden. Alle moeite is nu tevergeefs geweest. De werking was echter zeer sterk, ook al heeft hij niet gesproken.

— Ongetwijfeld, zei Lord Lister peinzend.

Had hij zich vergist?

Was het alleen de emotie van het ogenblik geweest, die hem dat «zelf» had doen roepen, terwijl de geneesheer alleen een onverstaanbaar geluid had gehoord?

Als het werkelijk het woord «zelf» was geweest, op wie had het dan betrekking?

Bedoelde hij zichzelf? Hoogstwaarschijnlijk.

Misschien was in dit ogenblik in deze misdadigersziel een eigenaardige trots op de door hem volbrachte daad opgekomen.

Hij, de dief en inbreker, zou het dan toch geweest zijn, die de rijke reder alles had ontstolen?

Wie kon in de ziel lezen van zulk een misdadiger?

Of zou dat «zelf» op iemand anders slaan? Op een misdadiger, die het nog verder had gebracht in de kunst van stelen?

Terwijl Lord Lister op deze wijze zijn hersens pijnigde over de betekenis van dit ene woordje, dat hij uit de mond van de overleden man meende te hebben gehoord, was de vrouw van de misdadiger, aan wier rok zich het kleine meisje vasthield, voor hem gaan staan, terwijl zij hem schuw de goudstukken voorhield.

Zij durfde niets te vragen, daar volgens haar mening niet aan de voorwaarde, door de rijke heer gesteld, was voldaan.

— Dus ook zij had niets gehoord, overdacht Raffles. Zou ik mij dan toch vergist hebben? Was het misschien mijn verbeeldingskracht, die mij het onduidelijke woordje «zelf» deed horen?

— Als gij mij wilt beloven, dat gij u hiervoor het allereerst kleren en voedsel zult kopen, moogt gij het geld behouden, gaf Lord Lister de arme vrouw

te verstaan.

— Al dit geld voor mij? stamelde de vrouw ongelovig.

De vrouw staarde ongelovig naar de goudstukken in haar hand en twee tranen rolden langs haar magere wangen. Aarzelend stak zij het geld in haar zak, alsof zij een misdaad beging.

Daarna wilde zij de hand van Lord Lister kussen. Deze echter, die als Engelsman dergelijke betuigingen van onderworpenheid haatte, duwde haar weg en zei:

— Het is al goed, vrouwtje. Als gij uw dankbaarheid wilt betuigen, doe dan wat ik u zeg. Geen sterke drank. Koop er eten en drinken, kleren en dekens voor. Daarna kunt gij bij mij komen.

— Ja, mylord, de hemel zegene u, stamelde de vrouw. Ik zal alles doen, wat gij gezegd hebt. Ach, als mijn arme Bob dit nog had mogen beleven. Hij had zulk goed werk bij een rijke heer en nu is hij dood.

Bob was niet slecht mijnheer, maar hij kon helaas de borrel niet laten. Gij hebt gelijk mijnheer. De jenever is het verderf der arme mensen.

Bij die woorden maakte zij aanstalten om te vertrekken.

— Wacht even, riep Lord Lister. Hij had werk bij een rijke heer, zegt gij? Heeft hij u ook gezegd, hoe die heer heette?

— Neen mijnheer, antwoordde de vrouw, dat weet ik niet. Bob zei alleen: het is eerlijk werk, en het wordt goed betaald. En toen vertelde hij mij ook nog, hij was op dat ogenblik nuchter, dat de rijke heer hem werk voor altijd had beloofd, als hij zijn taak deze keer goed volbracht.

Verder niets, maar ik was toch zo blij.

Lord Lister schudde het hoofd. Hij had gehoopt dingen te horen die hem op een spoor zouden hebben gebracht, maar hierdoor kwam het niet verder.

— Dus het blijft zoals wij hebben afgesproken, zei hij ten slotte. Ik merk wel, dat gij ook niets verder weet.

De vrouw groette, nam haar kind bij de hand en vertrok.

HOOFDSTUK V

BRAND'S ONTDEKKING IN EEN ELEGANTE
HERENWONING

Toen Lord Edward Lister op vriendschappelijke wijze bij de deur van het rederskantoor afscheid had genomen van dr Warrens, kwam tot zijn verbazing Charles Brand naar hem toe, in de vermomming van een Amerikaanse dandy.

— Hier staat onze auto geparkeerd, oom, zei hij gevat.

Brand had namelijk gezien, dat zijn vriend met een onbekend heer stond te praten en oordeelde het niet nodig, dat hij hem bij zijn ware naam aansprak. Hij kon natuurlijk niet weten wie het was.

Daar Brand aan Henderson had verzocht de Rolls Royce gereed te houden, had deze geen gebruik kunnen maken van de eigen auto van Raffles, daar hij wel dacht, dat de detectives van het toneel zouden zijn verdwenen.

Dit was inderdaad het geval.

Raffles stapte dan ook, met een blik van verstandhouding naast zijn vriend in.

Nauwelijks hadden zij plaats genomen op de achterbank van de onmiddellijk wegrijdende auto, of Brand deelde de uitslag van zijn navorsingen mede.

— Zoals je me had opgedragen, aldus begon Brand, heb ik, zodra ik uit het kantoor kwam, de deur niet uit het oog verloren, maar omdat ik begreep, dat de twee heren als ze vertrokken, zeker niet te voet zouden gaan, maar een taxi nemen, ging ik naar de naaste taxistand en nam de derde auto. Ik gaf de chauffeur opdracht zodra de twee heren uit het gebouw zouden komen en een taxi nemen, dat hij deze zou volgen. Als hij er in slaagde de eerste taxi bij te houden, zou hij van mij een grote fooi krijgen.

Daar ik mij als kruier had verkleed, betaalde ik de vracht vooruit.

Wij letten dus zeer goed op en het duurde niet lang of de twee heren kwa-

men uit de huisdeur naar buiten.

De twee heren namen de eerste auto en reden weg.

Ik volgde in grote vaart. In een der deftigste straten, de Campbellstreet in het Westend, lieten zij stil houden en stapten alle twee uit.

Zij gingen een eind te voet, nadat zij hun taxi hadden weggestuurd en ik sloophen na aan de andere zijde van de straat.

Toen ik hen een groot huis zag binnegaan, waarvan de deur door de jonge heer werd opengedaan, bleef ik voor een kunsthandel aan de overkant staan en wachtte of er iets te zien zou zijn, dan wel of zij er uit zouden komen.

Misschien wilde de oude heer gaan uitrusten of zich verkleden. Ik stak juist mijn pijp op, toen ik zag, dat op de tweede verdieping plotseling twee vensters werden verlicht. Voordat de jalouzieën neergelaten werden, meende ik de jonge heer Apsley aan het raam te herkennen.

Het duurde echter niet lang of deze kwam het huis weer uit, riep een lege taxi aan en noemde bij het instappen de Windsorclub in de Oxfordstreet.

Daar ik dit adres kende en veronderstelde, dat hij er wel een poosje zou blijven, volgde ik hem niet, maar wachtte, of misschien de oude heer ook zou gaan.

— Heel goed, zei Raffles. Werd je geduld beloond?

— Absoluut, zei Brand. Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, toen ik de deur weer open zag gaan en, met een zeer elegante overjas en hoed, met een sigaar in de mond, kwam de oude heer naar buiten. Hij zag er nu veel jonger en zeer vergenoegd uit.

Hij begaf zich met veerkrachtige tred als een jongeman, naar Bloomsburry Square, waar bij het kruispunt van de Nelson- en de Campbellstreet een

taxistand is. Maar ik hoorde niet, welk adres hij de chauffeur opgaf.

— Waarheen rijden wij nu? vroeg Lord Lister glimlachend.

— Ik dacht, dat je misschien het huis in de Campbellstreet, waarheen de heren Apsley zich begaven, wel eens wilde zien.

— Je hebt mijn bedoeling heel goed geraden, Charles, zei Raffles. Ik word echter niet gedreven door gewone nieuwsgierigheid.

In de eerste plaats kost die inbraakhistorie, die zo ongehoord brutaal is gepleegd, mij veel hoofdbreken. Ik ben er nog niet achter gekomen, wie hier de hand in het spel heeft.

Misschien vind ik in het huis van de reder, die mij niet zeer betrouwbaar voorkomt, de een of andere aanwijzing, misschien ook niet.

Verder is een jongeman, de ingenieur van de firma, die zijn chef gewichtige ontwerpen ter bewaring in diens brandkast heeft toevertrouwd, bij deze zaak betrokken, misschien voor zijn verdere leven ongelukkig gemaakt.

Ik vermoed dat Mr Apsley, die met zijn ervaring op het gebied van scheepsbouwkunde, de genialiteit van dit ontwerp heeft ingezien, het ontwerp heeft verduisterd en dat deze inbraak hem in zover gelegen kwam, omdat hem nu de mogelijkheid werd geopend, de verduistering van het ontwerp te maskeren.

Het zou uitstekend zijn, als wij het ontwerp kunnen vinden. Morgen moeten de stukken namelijk zijn ingediend. Wat 's middags om twaalf uur niet aanwezig is, blijft van mededinging uitgesloten.

De hoop van de jongeman om een prijs te behalen is niet ongegrond. Zijn ontwerp moet geheel nieuwe denkbeelden bevatten.

Burton is verloofd en zou gelukkig zijn als hij wint, waaraan niet te twifelen valt. Het verdwijnen van het ontwerp sterkt mij in mijn overtuiging, dat het een voortreffelijk stuk werk is.

Het is echter mogelijk, dat wij Mr Apsley groot onrecht aandoen. Ik heb al gedacht, of hier niet een concurrent,

die eveneens mededingt naar de prijs en die Burton's talent vreest, op deze wijze Burton heeft uitgesloten.

Maar deze zou zich niet vergrepen hebben aan het geld van de firma Apsley, al is het waar, dat de gelegenheid de dief maakt.

Ook kan het een concurrerende firma van Apsley zijn geweest, die vreesde, dat de firma Apsley en Co als chef van ingenieur Burton, als deze laatste de prijs behaalt, ook in de eerste plaats in aanmerking komt om de plannen van de uitvinder uit te voeren.

Men kon het ontwerp laten verdwijnen en maakte meteen de firma tijdelijk onschadelijk, door de vijftigduizend pond sterling, die in kas waren verduisterd.

Misschien komt Mr Burton's ontwerp te voorschijn als het werk van een ander ingenieur. Er zijn, zoals je ziet, hiervoor veel verklaringen te geven.

Onder het uitspreken van deze veronderstelling waren de twee vrienden in de Campbellstreet 'aangekomen en lieten de twee auto's stoppen.

Zij stapten uit en verzochten Henderson op de hoek van de straat zo lang te wachten tot zij weer kwamen opdagen.

Brand had het huisnummer genoteerd en met een looper van de Grote Onbekende opende deze onhoorbaar de huisdeur.

Zij gingen de met prachtige lopers belegde trap op naar de tweede etage en Brand, die goed had opgelet, wees op een deur, die zich bevond tussen twee kleine deuren. Die deur gaf toegang naar de kamer met de twee vensters aan de voorzijde, die verlicht waren.

Met verbazing las Lord Lister op een visitekaartje, dat met een punaise op de deur was bevestigd:

Mr John Morris

— In elk geval zullen wij de kamer moeten onderzoeken. Die naam doet er eigenlijk niets toe, zei Brand, terwijl hij met zijn oor tegen het sleutelgat luisterde.

— Daarbinnen is niemand, zei hij daarna.

— Laat ons dan beginnen, meende

Raffles. Zijn looper paste ook hierop en behoedzaam opende hij de deur.

Alles was pikdonker.

Brand streek een lucifer aan en vond de schakelaar van het elektrische licht. Hij draaide een der lampjes van de lichtkroon op en keek om zich heen.

Op het zelfde oogenblik riep Lord Lister halffluid:

— Het klopt. De naam Morris is een aangenomen naam. Een der twee heren Apsley en, naar ik vermoed de oudste, bedient zich van deze jonggezellenkamer onder een valse naam.

— Daar ligt een kapotte jas op een stoel en op de tafel het gescheurde boordje, de das en de slappe hoed, die Mr Apsley droeg, toen hij het kantoor verliet.

Bij het doorsnuffelen van de jaszakken vielen Brand nog enige brieven in de handen aan het adres van Mr Apsley senior, zodat nu geen twijfel meer mogelijk was.

In de huiskamer werden alle laden en kasten, vooral de inhoud van het cylinderbureau, heel nauwkeurig onderzocht. Ook hierbij deed weer Raffles' overal passende sleutel uitstekend zijn dienst.

Alle moeite was echter vergeefs.

— Nu gaan wij naar de slaapkamer, zei Raffles, over de drempel stappend.

Plotseling bleef hij voor een tafel met een toiletspiegel staan. Hij zette de spiegel eraf en tastte over de rode bekleding, waarop zich op gelijke afstanden ornamenten bevonden.

Raffles had zich niet vergist.

De ornamenten, waarover hij met zijn vinger onderzoekend was heengegleden, bevonden zich op enige afstand van de vloer en waren beweegbaar. Toen hij deze opzij schoof, kwam een sleutelgat te voorschijn.

— Charles, riep Raffles met gesmoorde stem, hier is de schuilplaats.

Brand kwam op de punten van zijn voeten nader.

— Drommels, jij weet ook alles te vinden, mompelde hij vol bewondering.

Lord Lister had zijn looper al in het sleutelgat gestoken en de zo zorgvul-

dig verborgen deur van een muurkast bewoog zich onhoorbaar in de scharnieren.

Toen de kast zich had geopend, stonden Raffles en Brand beiden stom van verbazing.

Het was wel niet het ontwerp van de ingenieur, dat zij voor zich zagen, maar voor hen lag de som geld, die door Raffles zou zijn gestolen, de vijftigduizend pond sterling, meer dan een half miljoen aan Nederlands geld, in zakken, stapels banknoten en geldswaardige papieren.

Zoals een nader onderzoek, dat Lord Lister later instelde, bewees, was het volle bedrag nog bijeen.

Raffles keek met verbazing Brand aan, die sprakeloos naast hem stond. Daarop zei Lord Lister hoofdschuddend:

— Op deze toch zo voor de hand liggende mogelijkheid was ik waarschijnlijk niet gekomen.

Dwaas die ik ben, de gewurgde man heeft het mij, toen hij een oogenblik tot bewustzijn kwam, duidelijk gezegd.

Hij bedoelde met 't woordje «zelf» dat zelfs de dokter niet, maar ik wel heb verstaan, niet zichzelf, maar hemzelf, de oude reder, diens lastgever en moordenaar.

De vijftigduizend pond sterling waren hier reeds in veiligheid, toen de inbreker, om de zaak geloofwaardig te maken, de brandkast moest opsmelten met de oxy-acetyleenbrander.

Om de man onschadelijk te maken, misschien ook om de inbraak geloofwaardiger te maken, hebben de twee heren Apsley samen de inbreker met het gereedliggend koord gewurgd.

De rijke heer, waarvan Bob heeft gesproken, was de reder. Het eerlijke werk was de opdracht van de eigenaar, om de brandkast te openen. Wie weet, welke reden men hem daarvoor had opgegeven.

Daarvoor had Apsley beloofd, hem doorlopend werk te verschaffen. In zekere zin, maar op afschuwelijke wijze heeft hij die belofte gehouden.

Lord Lister zette de tanden op elkaar en zijn ogen schitterden van toorn en verontwaardiging.

— Ik zal hem straffen met de straf, die hem het hardst zal treffen.

Lord Lister streek zich met een zucht over het gelaat, waarop diepe ontroering te lezen stond.

Hij was danig verontwaardigd. Zijn hart was in opstand gekomen tegenover zoveel misdadigheid en hij meende wat hij zei. Hij kon echter niet weten, dat hij zijn plannen niet behoefde ten uitvoer te brengen; dat er een hogere macht al bezig was de schurken voor hun daden te straffen.

— Wij rijden naar ons huis en halen in een tas de valse banknoten hier.

Zo snel als we kunnen. Zij zullen niet zo gauw komen.

De jonge Apsley kan niet zo vlug afscheid nemen van het spel in de club en als de oude schurk komt, terwijl ik hier ben, dan zal hij een onaangenaam kwartiertje beleven.

Brand nam met grote geestdrift zijn bevelen in ontvangst en snelde weg.

Lord Lister nam op de divan plaats, legde zijn revolver voor zich op de tafel en stak, om zich enigszins te kalmeren, een sigaret op.

In diepe gedachten zat hij daar en was zeer verbaasd, toen zijn vriend reeds binnen zeer korte tijd met een grote tas terug kwam.

Deze was vol en zwaar, want zij bevatte alle banknoten, die uit het atelier van de schilder waren gehaald.

Na een vluchtige schets te hebben gemaakt van de indeling van de kast, waarbij hij noteerde, welke geldsoorten en welk bankpapier elk vak bevatte, nam Raffles geholpen door zijn vriend de valse banknoten uit de tas en legde dezen, naar de waarde verdeeld, op de tafel.

Daarna nam hij het eerst de zakken banknoten uit de kast en legde alles in de tas: vijftigduizend pond sterling.

Nu verdeelde Lord Lister de valse banknoten in de vakken van de kast ongeveer zodanig als het geld daarin had gelegen.

Overal waar zoëven nog geld had gelegen, bevonden zich nu de daarmee in waarde overeenkomende valse banknoten.

Een nauwkeurig onderzoek kon deze verandering natuurlijk niet doorstaan, omdat de zakken en de stapels banknoten ontbraken, maar bij oppervlakkige beschouwing zou men de verwisseling van het geld in het begin niet bemerken.

Hierna sloot Lord Lister onhoorbaar de kastdeur en schoof het blad voor het slot.

Zij gingen nu zo zacht mogelijk de kamer uit en begaven zich naar de trap. Daar heerste duisternis en stilte.

Onhoorbaar sloot Lord Lister de deur achter zich dicht.

Hij had juist het handvat van de tas beetgepakt, om Brand bij het dragen van het zware ding behulpzaam te zijn, toen hij bleef staan. Hij had het geluid gehoord van een sleutel, die in een slot werd gestoken.

— Blijf staan, Charles, fluisterde hij. Het is mogelijk, dat de smeerlap thuis komt.

De voetstappen naderden inderdaad de trap en tegelijkertijd werden twee stemmen gehoord, een zware mannenstem en van een vrouw.

— Zij komen naar boven, fluisterde Brand, die zich voorovergebogen had. Hij strijkt een lucifer aan. Het is de oude Apsley.

Nu hoorden zij het volgende gesprek:

— Hoeveel geef je mij, oudje?

— Daar zullen we binnen over spreken, bij wijn en gebak, schat.

— Ook goed, zei de vrouwenstem weer. Ik heb zo'n vreselijke honger. Krijg ik een guinje? Je bent een royale jongen, ik krijg er vast een.

De reder begon te lachen.

— Ja hoor, lief zijn, dan krijg je van mij zo'n goudstukje.

— Wat ben jij toch een heerlijk chocoladediertje, wat een lekkere ulevel, ik hou dol veel van je, tenminste als ik het geld vooruit krijg. Hier, in mijn kousenband.

— Ja, ik zie het al, zei de mannenstem weer, laat je rokken maar zakken, ik zal dat allemaal straks wel zien. Neen, blijf nu van het lijf, ik moet mijn sleutel hebben om de deur open te maken.

Hij opende de deur, zodat de dicht-

vallende deur de twee luisteraars belet- te, nog iets van het gesprek te horen. Zij hoorden alleen nog, hoe de oude heer zich met de deerne, die hij blijkbaar ergens had opgepikt, in de kamer op- sloot.

Toen Lord Lister en Brand de straat

hadden bereikt, begaven beiden zich weer naar de straathoek, waar hun auto, met Henderson achter het stuurwiel ge- parkeerd stond. Brand nam daarin met de tas plaats, terwijl Raffles een taxi nam om zich naar de Windsorclub te laten rijden.

HOOFDSTUK VI

AANGENAME VERWACHTING EN EEN ONAANGENAME VERRASSING

Toen de reder zijn kamer met zijn gezellin was binnengegaan, draaide hij twee lichten van de elektrische licht- kroon op en zei glimlachend:

— Nu maak je het maar gemakkelijk, kleintje. Hoe heet je eigenlijk?

— Ik heet Claire, oudje. Wat ziet het hier piekfijn uit. Wat moet jij rijk zijn. Ik mag hier wel dikwijls komen, niet- waar?

Apsley glimlachte.

— Jij bent een flinke meid hoor. Je neemt als een handig handelsreizigster elke gelegenheid te baat om klanten te krijgen.

— Je hebt echter beloofd, mij wat te eten te geven. Ik heb zo'n vreselijke honger, zei het meisje.

— Zeer juist, zei de reder. Overal gaat de honger voor de liefde. Dat is een natuurwet, zolang de wereld be- staat. Wij zullen eens zien, wat er is.

Apsley ging naar het buffet en zette een groot stuk zalm, boter, wittebrood en gebak op tafel en nam uit een ander kastje van het buffet een pas aange- broken fles sherry en twee glazen.

— Nu kan je eten en drinken, zoveel je lust. Wil je misschien een mes en een vork?

Daarna begon zij met aandacht aan de zalm en het brood en gaf tot vermaak van de reder uiting aan haar voldoening door allerlei onverstaanbare geluiden.

De oude Apsley, die waarschijnlijk er- gens anders had gesoupeerd, stond haar het gehele stuk zalm af. Hij dronk zijn sherry en nam er een stuk gebak bij.

Nadat de zalm en de sneden waren opgegeten, begon het meisje aan het ge-

bak, dat als sneeuw voor de zon ver- dween.

Ten slotte scheen haar honger gestild te zijn. Met een zucht van voldoening leunde zij in haar stoel achterover.

— Dat heeft goed gesmaakt, bekende zij. Zo iets krijg ik niet elke dag. Ik zal altijd graag bij je komen. Ik zal je mijn adres geven en zodra je mij een kaartje schrijft, kom ik.

— Dat kunnen wij doen, zei de reder met een vrolijke glimlach. Meisje, jij bevalt mij. Geef me een zoen.

— Voor zulk heerlijk eten en dan nog wat centjes zoveel als je wilt.

Zij drukte zich tegen de reder aan, die intussen naast haar op de divan was gaan zitten en kuste hem stevig.

— Is het zo goed? vroeg ze, ik houd veel van je. Maar geef mij nu eerst het goudstukje, dat je me hebt beloofd. Dan kan ik zien, of je evenveel van mij houdt als ik van jou.

Apsley glimlachte en zei:

— In jouw aderen vloeit het echte Engelse handelsbloed. Jammer, dat je geen man bent. Met jouw handelsgeest zou het je als koopman goed zijn ge- gaan.

Zelfs in het uur van de liefde denk je aan geld. Dat is bewonderenswaar- dig.

Stel je echter gerust; je hebt het deze keer gelukkig getroffen. Ik ben in zulk een goede stemming, dat ik eens royaal wil zijn. Ik zal je een bankbiljet van vijf pond sterling geven.

De reder ging naar zijn slaapkamer, taste in het donker naar het afsluit- blad van de toilettafel, haalde zijn sleu-

tels te voorschijn uit zijn broekzak en opende de kast. Hij tastte in het vak, waarin de banknoten van vijf pond sterling lagen en nam er een uit. Daarop sloot hij de kast en kwam in de huiskamer terug.

Hij wierp een vluchtige blik op het bankbiljet en gaf het aan het meisje.

— Ben je nu tevreden? vroeg hij.

Hij nam naast haar plaats en legde zijn arm om haar leest, in het bewustzijn, daar nu het volste recht op te hebben.

Apsley keek haar met een spottlachje aan.

— Zij doet alsof zij er verstand van heeft, dacht hij.

Na een paar minuten echter gaf zij hem het bankbiljet terug en zei minachtend:

— Nee hoor, daar vlieg ik niet in. Voor zo dom moet je mij niet aanzien. Dit bankbiljet is vals.

De reder begon luidkeels te lachen.

— Waaraan zie je dat? vroeg hij.

Onwillekeurig echter bekeek ook hij het bankbiljet met aandacht.

— Het is in elk geval fonkelnieuw, zei hij, en... grote goden, het is werkelijk vals. Het is geen goed bankbiljet. Het watermerk ontbreekt.

Het gelaat van Apsley werd donkerrood. Hij snelde naar de slaapkamer, woedend dat men hem een vals bankbiljet in de handen had gestopt.

Hij draaide het elektrische licht op en opende de geheime kast, want hij vreesde, dat zich onder het geld nog meer onechte bankbiljetten konden bevinden.

Hij keek in de kast met knikkende knieën.

Wat hem in het donker zoëven niet was opgevallen, zag hij nu op het eerste gezicht.

De zakken en stapels goudstukken ontbraken. Hoe hij ook zocht en de pakketten papiergeld optilde, hij vond ze niet terug; zij waren verdwenen.

Hij kon niet meer denken en drukte zijn twee handen tegen zijn voorhoofd.

Het meisje, dat nog altijd op de divan in de huiskamer zat, begon ongeduldig te worden.

— Kom je, oude heer? riep zij luid. Breng direct een ander bankbiljet mee, of wat nog beter is, geef me maar een goudstuk, zoals je beloofd hebt. Dat heb ik nog veel liever.

De reder had echter alle lust voor liefdesavonturen verloren.

— Loop naar de bliksem, stuk ongeluk, riep hij woedend uit. Wil je mij nog bespotten ook? Ik ben op een ergerlijke manier bedrogen.

Als een bliksemstraal schoot het plotseling door zijn hoofd:

— Raffles... dat is de wraak van Raffles.

Eensklaps liep hem een rilling over de rug.

— Als Raffles echter dat werkelijk had gedaan, zo bedacht hij, als hij er werkelijk achter heeft gezeten en al zijn geld uit deze geheime bewaarplaats had weten weg te halen en er valse bankbiljetten voor in de plaats had gelegd, dan bleek hieruit duidelijk, dat hij zich volledig had weten te oriënteren. En wat wilde dat zeggen? Natuurlijk was hij dan ook op de hoogte geweest van de gefingeerde diefstal, zelfs van de moord op de inbreker, van de diefstal van het duikboot-ontwerp van Burton... van... van... noem maar op...

Als wezenloos strekte hij de armen uit en tastte met van angst kromgetrokken vingers om zich heen en viel toen, zonder één kreet te uiten, bewusteloos neer.

Het meisje in de huiskamer wachtte nog een poosje. Toen echter alles stil bleef, stond zij op en sloop onhoorbaar naar de openstaande deur van de slaapkamer.

Hier zag zij Apsley onbeweeglijk op de vloer liggen.

Maar ook op dit ogenblik liet haar koopmansgeest haar niet in de steek. Zij keek met onderzoekende blik om zich heen, eigenlijk in hoofdzaak om de huissleutel te zoeken.

Zij ontdekte deze ook op de schrijftafel van de reder en nam de sleutel op. Toevallig echter lag Apsley's polshorloge er naast en misschien was het alleen uit behoefte aan orde en netheid, dat zij ook deze twee voorwerpen op-

nam en in haar zak stak.

Toen zij geen geluid hoorde, deed zij zacht de deur open, sloop naar buiten en weldra was het meisje met de waar-

devolle eigendommen van Mr Apsley in de nacht verdwenen.

De huissleutel alleen nam zij echter niet mee, en liet deze in het slot zitten.

HOOFDSTUK VII

ONVERWACHTE GEBEURTENISSEN IN DE WINDSORCLUB

Toen Lord Lister in de vermomming van de Amerikaan Shaw, het salon van de Windsorclub was binnengegaan, waar, achter gesloten deuren allerlei hazardspelen werden gehouden, keek hij overal rond.

De jonge Apsley was, zoals Raffles verondersteld had, aanwezig en hield de bank.

Zijn ogen openden zich wijd van verbazing, toen hij ook de Amerikaan met onverschillig uiterlijk aan de speeltafel zag staan en deze zich door de kelner dertien kaarten liet geven.

Lord Edward Lister had vijf kaarten bezet, ieder van vijf pond sterling, zodat de inzet dus vijftig pond sterling bedroeg.

James Apsley goot nog een glas champagne naar binnen, waarna hij zorgvuldig de kaarten schudde, daarna nam hij de twee bovenste er af, nadat hij de onderste kaart had laten zien, die geen winst geeft, doch de bankhouder ten goede komt.

— Va tout, riep Lord Lister op kalme toon.

— Drommels, wat is dat, Mr Shaw? vroeg hem een der aanwezigen, die ook meespeelde, gij geeft de bankhouder hiermee immers alle voordelen. Het zou wel heel toevallig zijn, als gij dezelfde kaarten weer krijgt.

— Dat wil ik toch eens proberen, zei de vermeende Amerikaan met onverstoorbare kalmte. Ik heb een voorvoel, dat Mr Apsley, onze bankhouder, vandaag niet erg fortuinlijk is. Het is voor Apsley een ongeluksdag.

Apsley's gelaat werd donkerrood.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mr Shaw? Mag ik u een opheldering van uw woorden verzoeken?

— Als ik mijn inzet liet staan op deze voor u zo ongelukkige dag, zei Raffles, waarop uw firma door inbraak van vijftigduizend pond sterling is bestolen, dan deed ik dat, omdat ik u de kans wilde geven, voor u zelf of uw schuldeisers dit verlies voor een klein gedeelte te boven te komen.

Apsley werd nu doodsbleek en beet op zijn lippen.

— Ik dank u beleefd voor uw ongewenste grootmoedigheid, hoorde hij Shaw.

In de eerste plaats heb ik nog privé-geld genoeg en in de tweede plaats zal ik met de hulp van mijn vrienden in staat zijn elk verlies te dekken.

— Daaraan twijfel ik evenzeer, Mr Apsley, als uw vader, zei Lord Lister. Gij herinnert u zeker wel, dat ik erbij stond, toen hij verklaarde, dat de firma Apsley bankroet was.

— Zijt gij misschien speciaal hier gekomen met het doel om uw wijsheid aan de man te brengen? riep Apsley, die reeds half beschonken was.

Enige leden van de club echter schoten toe en kalmeerden hem.

Intussen had James Apsley nog een paar glazen cognac naar binnen gegoten. Hij was echter zo kort aangebonden en onvriendelijk tegen zijn vrienden geweest, dat deze zich beledigd terugtrokken.

— Nu, hoe zit het? Ik wacht hier nog altijd. Ik wil, ondanks uw onbeleefdheden, u deze kans nog geven. Va tout, riep Apsley, bij voorbaat reeds genietend in het vooruitzicht van zijn overwinning. De kaarten echter, die hem in vroeger dagen zo vaak hadden gelokt, tot hij reddeloos aan de speelduivel ten offer was gevallen, lieten hem op dit

ogenblik in de steek. Hij verloor.

Voortdurend won Lord Lister en toen het spel uit was, had de Amerikaan honderd pond sterling op zijn kaarten staan.

James Apsley veegde zich het zweet van het voorhoofd. Hij had nu op deze avond reeds de helft verspeeld van de vijfhonderd pond sterling, die zijn vader hem had gegeven, toen de vijftigduizend pond sterling waren overgebracht naar de geheime kast van de jonggezellenkamer.

Hij keek echter verbaasd op, toen Shaw, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, kalm zei:

— Wilt gij uw gehele verlies met één enkele slag terugwinnen? Hoeveel staat er in de bank?

Apsley schrok, maar hij wilde dit niet laten blijken. Een woeste uitdrukking kwam in zijn ogen.

Deze dwaze Amerikaan wilde zeker nogmaals op dezelfde kaarten zetten. Dat betekende voor de bankhouder een bijna zekere winst. Van deze gelegenheid moest hij profiteren.

— Ik geef u nogmaals een kans om te winnen, zei de Amerikaan op koele toon. Ik laat ook nu mijn inzet op dezelfde kaarten staan.

Van alle kanten hoorde men uitroepen van verbazing; er werden zelfs weddenschappen afgesloten.

Niemand geloofde aan het geluk van de Amerikaan.

— Zoals gij wilt, antwoordde James Apsley schouderophalend.

Alle aanwezigen hadden opgehouden met spelen en keken met spanning naar de, zoals zij meenden, ongelijke strijd.

Opnieuw schudde de bankhouder de kaarten en trok.

Zijn aanvankelijke kalmte echter maakte plaats voor steeds groter opwinding. De ene kaart na de andere viel bij het trekken weer aan de kant van Lord Lister.

De handen van James Apsley beefden toen hij Shaw de gewonnen tweehonderd vijftig pond toeschoof.

Hij zocht gejaagd in de borstzak van zijn jas. Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en opende deze.

Maar het gaf niets, dat hij in alle vak-

ken zocht. De jas was en bleef leeg. Hij zocht ook in zijn andere zak en haalde er een grote enveloppe uit. Ook hierin bevond zich geen enkel bankbiljet.

Hij had alles verspeeld, de vijfhonderd pond waren naar de bliksem.

Opgewonden en bevend stak hij het couvert, waarin zich alleen een manuscript bevond, benevens een grote tekening van witte lijnen op blauwe grond, een zogenaamde blauwdruk, zoals dergelijke afdrukken op lichtdrukpapier naar technische tekeningen, worden genoemd, weer bij zich.

— Mr Darley, zo wendde hij zich tot een zijner vrienden, met wie hij zeer intiem was, ik zou nog een poging willen wagen, leen mij...

— Ga naar huis, Apsley, viel deze hem in de rede. Dat zal het beste voor je zijn. Ik heb weinig geld bij mij.

— Mr North, aldus sprak hij een andere kennis aan, zoudt gij misschien zo goed willen zijn...

— Het spijt mij, Apsley, antwoordde deze, maar ik vind, dat je vandaag, wegens de geruchten, welke in omloop zijn, beter hadt gedaan, niet te spelen. Wat moeten je schuldeisers daarvan denken?

Overall weigering. Hij gaf het op, en toch, welk een voldoening zou het zijn, om deze Amerikaan toch weer te kunnen overwinnen.

Snel dronk hij nog een glas cognac en riep:

— Mijnheren, ik geef de bank over. Laat een ander zich in mijn plaats met Mr Shaw meten.

Lord Lister glimlachte.

Hierop waggelde hij naar de Amerikaan, trok het manuscript en de blauwdruk uit zijn borstzak en wierp ze voor Shaw op de groene tafel neer.

— Wat is dat? vroeg Lord Lister op koude toon.

— Dat zal ik u zeggen, zei Apsley. Gij zult er wel niets van begrijpen, maar dat hindert niet, het is een door mij gemaakt ontwerp voor het bouwen van een onderzeeboot, dat ik morgen op het Admiraliteitskantoor moet bezorgen.

De aanwezigen spitsten de oren. Dat

had men niet gedacht van deze speler en zwierbol.

Hij was wel scheepvaartkundig ingenieur; doch men had er echter geen hoge gedachte van.

Zou men zich zo vergist hebben?

Lord Lister glimlachte: het grote moment was aangebroken.

— En dit geniale ontwerp, ging Apsley voort, dat van mij is en iets geheel nieuws brengt... Wat wilde ik ook weer zeggen? O ja, dat zal ons verlies, door die vervloekte Raffles veroorzaakt, aldra weer vergoeden.

Wilt gij mij hierop vijftwintig pond sterling lenen?

Lord Lister sloeg het manuscript open, om zich van de inhoud te overtuigen. Ook de blauwdruk bekeek hij.

Precies: tekeningen in witte lijnen op blauw papier en de technische beschrijving.

Raffles stak het ontwerp in zijn zak en wierp vijf biljetten van vijf pond sterling voor James Apsley op de groene tafel.

— Morgen, of beter gezegd deze ochtend, kunt gij het ontwerp terugkrijgen, als gij mij het geld terugbrengt, zei Lord Lister glimlachend.

Intussen had James Apsley de rest van de cognac in een glas geschonken en dit leeggedronken. Zijn ogen staarden zonder uitdrukking en het eerst zo zorgvuldig haar zat slordig en liet het begin van een kaal hoofd doorschemeren.

Dikke zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en slapen en zijn trekken waren verwrongen.

Apsley had echter de kaarten weer opgenomen en riep:

— Ik houd de bank nogmaals. Wie zet?

— Als gij het inderdaad wenst, Mr Apsley, ben ik bereid, u revanche te geven.

— Dat hoop ik, Mr Shaw, zei de dronken vent. Maar ik zie, dat gij nog maar alleen zijt. Waarom dan al die drukte? Zwart voor u, rood voor mij. Wat het eerst valt, wint.

— Zoals gij wilt, Mr Apsley. Voor mijn part verliest gij de vijftwintig

pond sterling ook nog, zei Shaw.

De hele club drong zich om de groene tafel samen om dit roekeloze spel gade te slaan.

Apsley schudde de kaarten, liet Shaw het eerst afnemen en wierp de eerste kaart neer:

Hartenvrouw.

Apsley had gewonnen.

Onverschillig gaf Lister hem vijf biljetten terwijl de belangstelling van de toeschouwers steeds groter werd.

— Datzelfde nogmaals, riep de Amerikaan. Va tout.

Bij die woorden legde hij tien biljetten van vijf pond sterling voor zich neer.

Toen Apsley weer de eerste kaart trok was het klaveraas. Apsley had alles verloren. Hij keek een ogenblik met zijn bloedbelopen ogen naar de gestalte van de Amerikaan, die de hem toegeschoven bankbiljetten kalm bij de zijnen legde, alsof hij zich op de Amerikaan wilde werpen.

Zijn borst ging hijgend op en neer en hij moest zich aan de tafel vasthouden. Zijn gedachten waren verward.

— Hij mag niet winnen, dacht hij. Ik zal mij wreken. Ik wil hem het geld en het ontwerp weer afwinnen. De kaarten kunnen toch niet betoverd zijn. De aanhouder wint.

— Mr Shaw, riep hij luid.

Lord Lister vroeg zich af, of hij niet zou vertrekken. Hij had het ontwerp in zijn bezit. Hij was er zeker van, dat dit het rechtmatige eigendom was van de ontwerper, Mr Burton en dat Apsley het morgen niet zou kunnen omwisselen.

Mocht Apsley toch met het geld komen, dan kon hij altijd nog Scotland Yard inlichten.

— Mr Shaw, herhaalde de zoon van de reder ongeduldig.

— Wat wenst gij nog? Ik zou denken, dat het tijd voor u was om naar huis te gaan, zei Lord Lister.

— Daar heb ik nog geen zin in, zei de beschonken man. Ik wil nog door spelen. Ik wil u uw geld weer afnemen en het manuscript ook.

— Dat wil ik graag geloven. Maar

daar is geld voor nodig, zei de Amerikaan koel.

— Dat zult gij mij geven. Kelner, whisky en soda, riep de speler.

— Ik zou mij maar in acht nemen, Mr Apsley. Ik hoorde de verklaring van uw vader van de insolventie met mijn eigen oren, luidde het antwoord van Lord Lister.

— Wat geeft gij mij, als ik u het ontwerp verkoop? vroeg nu de dronken man.

Dit was de meeste aanwezigen toch te sterk. Zelfs zij, die zich eerst hadden teruggetrokken om zijn lompe houding, kregen nu medelijden met de beschonken man.

— Apsley, gij zijt gek, riep Mr North.

— Gij moet het ontwerp morgen immers hebben, wees toch verstandig, riep de voorzitter van de club.

— Morgennamiddag wordt de inzending gesloten, zei Mr Darley bezorgd. Latere inzending is niet mogelijk.

Alle heren hadden natuurlijk niet het minste vermoeden, dat het ontwerp van Mr Burton was gestolen.

Maar Apsley wees de welmenende vrienden met een dreigende handbeweging terug; hield zich aan de groene tafel vast en vroeg met overslaande stem:

— Wa... wat geeft gij mij voor het ontwerp, Mr Shaw?

— Hier zijn duizend pond sterling, Mr Apsley, riep Lord Lister de beschonken man toe. Dat zal wel genoeg zijn.

Hierna wendde hij zich tot de leden van de club:

— Heren, overtuigt u ervan, dat het bedrag klopt. Gezien de toestand, waarin zich mijn medespeler bevindt, is dat nodig.

Dus gij neemt de duizend pond sterling en daarvoor is het ontwerp mijn eigendom? vroeg Lord Lister.

— Akkoord, riep Apsley, de banknoten met onvaste hand voor zich neerlegend.

— Hoe zullen wij spelen? vroeg hij op hese toon. Ik wil u het ontwerp weer afwinnen en mijn geld erbij.

— Als gij het wenst, zal ik de bank nemen, Mr Apsley. Het valt u moeilijk om de kaarten te schudden, dat zie ik

wel, zei Shaw de kaarten nemende en vervolgde:

— Ik doe u het voorstel, in vijf keer telkens voor tweehonderd pond sterling het spel uit te maken. Ik heb er genoeg van, voortdurend met u alleen te spelen.

— Dat vind ik goed. Dus gij neemt de bank, zei Apsley en kwam waggelend van achter de groene tafel naar voren.

De eerste twee keren won hij. Nu eiste hij ook verdere revanche.

Na 't einde van de negende beurt waren echter de duizend pond sterling weer in het bezit van Lord Lister, aan wie het geluk de hele avond trouw bleef.

Apsley staarde somber naar het bankpapier, dat Lord Lister met de grootste kalmte in zijn portefeuille legde.

Daarna haalde hij diep adem en mompelde als versuft:

— Alles weg, alles verloren.

Plotseling echter, bij het zien van de onverstoorbare kalmte van zijn tegenstander, werd hij woedend.

— Dat is niet eerlijk toegegaan, riep hij uit. Er is hier een samenzwering tegen mij aan de gang. Vervloekte Amerikaan, je hebt mij bestolen, uitgeplunderd tot op het hemd. Maar ik zal je eens uit die onbeweeglijke kalmte opwekken.

En nog voor de verbaasde omstanders wisten, wat er gebeurde, had Apsley een revolver uit zijn zak gehaald en op Lord Lister afgeschoten.

Deze had echter iets dergelijks verwacht en ging bliksemsnel opzij. De kogel kwam in de wand terecht.

Nu echter verhief zich een storm van verontwaardiging onder de leden en gasten van de club, die getuigen waren geweest van dit toneel. Niemand hunner had echter zin om de woesteling beet te pakken.

Shaw loerde echter op een goede gelegenheid, om Apsley onschadelijk te maken, maar juist op het ogenblik, toen hij meende daartoe de kans schoon te zien, liep de woesteling met dreigend opgeheven revolver dwars door de zaal naar buiten.

— Terug, honden, als je leven je lief is, riep hij, toen Lord Lister en andere

heren hem wilden volgen.

Nog twee keer knalde een schot, maar omdat hij te dronken was om goed te kunnen richten, vielen er geen doden of gewonden in de speelzaal.

— Vervloekte gauwdieven. Schurken, riep hij. Zijn jullie heren? Wat zeg ik? Zakkenrollers en dieven zijn jullie.

Nogmaals schoot hij, zonder iets anders dan een grote spiegel te raken, die vlak naast de voorzitter aan scherven viel. Daarna opende hij de deur naar de gang en wierp deze in het slot.

Een grote verwarring ontstond. Men riep om de politie en om Scotland Yard.

Slechts met moeite gelukte het Lord Lister, het woord te krijgen.

— Heren, zei hij kalm, laat de misdadiger aan zijn lot over, dat hem gauw genoeg zal treffen.

Gij hebt u vandaag misschien over mijn optreden verbaasd, maar ik kwam hier met de bedoeling, het gestolen ontwerp voor een onderzeeboot te vinden en dit aan de rechtmatige eigenaar en uitvinder terug te kunnen geven.

Lord Lister noemde de naam van Edward Burton als die van de ontwerper en nam, om verdere vragen te voorkomen, afscheid van de heren.

HOOFDSTUK VIII

VADER EN ZOON

De oude Apsley was ondertussen weer tot zichzelf gekomen. Hij was met moeite van de vloer opgestaan en, na nog een wanhopige blik op de nog openstaande kast met valse bankbiljetten in de slaapkamer te hebben geworpen, sloot hij de deur.

Daarna had hij zich, met een bang voorgevoel voor de plaats van het ongeluk, naar de huiskamer gesleept, waar hij de verdwijning van zijn horloge en van het meisje zag.

Hij nam hierna een fles whisky uit het buffet, en schonk zich een glas vol, dat hij leeg dronk.

Hierna begon hij zich wat beter te voelen.

Hij ging in de hoek van de divan zitten, steunde zijn hoofd op zijn hand en dacht na.

Hij had de eerste neerslachtigheid al bijna geheel overwonnen, toen hij iemand met een zware stap en veel lawaai de trap hoorde opkomen.

— Die moet flink wat naar binnen hebben gewerkt, dacht hij, toen opeens de deur openging.

Het was zijn zoon James.

Maar hoe zag deze er uit?

— James, wat zie jij er uit. In wat voor een toestand verkeer je? Grote hemel, ook dat nog bij al het andere.

— Het geld is op, vader, begon zijn zoon te stamelen. Het geluk was tegen me, anders zou ik die onbeschaamde Amerikaan toch nog gelegd hebben.

Geef mij een glas whisky soda, vader, schenk in. En dan nog wat geld, dat is de hoofdzaak.

— Je bent volslagen beschonken. Geen druppel krijg je meer, zei Apsley senior en nam gauw de fles van de tafel terwijl hij deze in het buffet sloot. Hij nam er een fles sodawater uit en schonk daarvan een glas vol.

— Alsjeblieft, lichtzinnig individu. Vooruit, drink. Ik wil het hebben.

James weerde eerst de onwelkome drank af, doch toen zijn vader bleef aandringen, nam hij het aan en slikte het met allerlei rare grimassen naar binnen.

— Gij hebt nu gezien, dat ik uw wil doe, vader, zei hij, voldoe nu ook aan mijn verlangen. Geef mij geld, vader. Ik ga naar Amerika.

— Onzin, James, zei Apsley senior. Je hebt op het ogenblik je vijf zinnen niet bij elkaar. Daar is geen sprake van. Jij moet werken. Het luie leventje, dat je tot nu toe hebt geleid, moet nu ophouden.

In dit opzicht treft het bijzonder goed. Jij hebt het in je leven altijd veel te

gemakkelijk gehad, en ik was altijd te toegevend en gaf je veel te veel geld, en altijd weer opnieuw. Dat was mijn fout, waarvan ik nu spijt heb.

Dat moet nu echter ophouden. Daar het niet anders kan, zal het ook ophouden, voor je eigen bestwil.

— Werk? Nee. Bedankt. Wa... werk? Nee... ik... hik... dank je wel, ouwe, daarvoor ben ik niet in de wieg gelegd, lalde de beschonken jongeman. Overigens moge de duivel mij halen, als ik ook maar één syllabe van je zedepreek begrijp.

We hebben immers geld genoeg en kunnen de andere mensen, de armen, de dommen voor ons laten werken en zelf van het leven genieten.

Dat is juist de kunst in het leven.

Vooruit vader, geef mij zoveel geld, dat ik zodra mogelijk weg kan over de Oceaan, voor het te laat is.

— Hij is volkomen dronken, mompelde de reder bezorgd en vervolgde luid:

— James, wat praat je toch van wartaal? Kom eens tot jezelf, jongen. Ik vergeef je alles en wil ook niet met je twisten. Maar dat moet in de toekomst ophouden. Van heden af aan. Beloof je dat?

Kijk eens naar Burton, hoe die gewerkt heeft dag en nacht. Het doet mij bijna leed, dat hij door ons toedoen niet de vruchten zal plukken van zijn vlijt. Doch ieder is zichzelf het naast. Misschien kunnen we ons later met hem associëren.

Ik kan er dus op vertrouwen, James, dat je mij in onze nieuwe strijd om het bestaan terzijde zult staan?

— Dat is louter onzin, vader, wat je nu kletst, zei de zoon. Ik moet weg.

Hij keek naar de deur, of de mensen van Scotland Yard soms al achter hem stonden.

Het begon hem nu duidelijk te worden, dat hij in de Windsorclub een grote domheid had begaan, om het niet erger te noemen.

De reder keek hem aan, en haalde zijn schouders op, daar hij zijn dwaas gepraat toeschreef aan dronkenschap.

Doch James werd nu door een zenuwachtige onrust bevangen. Hij wilde zich

in veiligheid stellen en zei:

— Luister goed, vader, ik heb een stomme streek uitgehaald. Ik was woedend, omdat ze mij zo geplunderd hadden, en toen heb ik op de bankhouder, die vervloekte Amerikaan, Shaw, geschoten, en ik geloof, dat ik hem zijn winst betaald gezet heb, en dat ik ook van de andere schurken een paar gebrandmerkt heb.

Bij deze woorden wierp hij zijn revolver, waarin zich nog twee of drie patronen bevonden, op de tafel.

— Hiermee heb ik mij op de schurkenbende gewroken. Het spijt me in het geheel niet voor de schurken.

Maar, zie je, ik moet weg, als de bliksem weg, voor hoofdinspecteur Baxter me kan pakken. Daarvoor heb ik echter geld nodig, vader, veel geld.

De reder sloeg de handen ineen over deze onthullingen.

— Waanzinnige, klaagde hij, jij bent niet te helpen. Vlucht in 's hemelsnaam, als je iemand doodgeschoten hebt.

— Ja, antwoordde de zoon, ik wens niets liever dan dat. Maar daar heb ik geld voor nodig, hoe meer, hoe liever.

— Als ik je toch zeg, dat ik geen geld heb, jammerde de oude Apsley handwringend.

— Och, wat, jij zoudt geen geld hebben? Wij hebben toch pas vanavond de vijftigduizend pond sterling hierheen in veiligheid gebracht.

— Maar die zijn weg, zei zijn vader. Zij zijn er niet meer. Daar is niets aan te doen.

— Waar heb je ze dan? vroeg James ongelovig, mompelend:

— Hij wil het me natuurlijk niet zeggen.

— Een ellendige geschiedenis, zei de reder, die de zaak nu gewikt en gewogen had. Maar we zullen alles wel weer in het goede spoor brengen.

Ondertussen moet jij je verborgen houden. We zullen wel overleggen hoe. Al moeten wij opnieuw beginnen, dat is niets, ik heb ertoe besloten. Ik laat mij niet ten onder brengen. Wij zullen de vijftigduizend pond sterling terug zien te krijgen.

— Alsof ze inderdaad weg zijn, viel

James, hem grijnzend in de rede.

— Ze zijn weg, ging de reder voort met een angstige uitdrukking op zijn gelaat. Wij hebben echter immers het geniale plan van Burton, en dat zal ons weer uit deze schipbreuk redden. En aldra zullen wij er beter voorstaan dan ooit tevoren.

Onze gehele toekomst hangt nu af van het ontwerp.

De jonge Apsley kreeg bij deze woorden van zijn vader een gevoel van verlegenheid en schaamde zich. Het leek wel of hij nu pas tot bezinning kwam en hij ergerde zich nu zelf over zijn grenzeloze lichtzinnigheid en dwaasheid.

— Ik heb het ontwerp niet meer, zei hij.

De reder keek hem sprakeloos aan. Hij kon op zijn beurt niet geloven, wat zijn zoon zei:

— Wat? vroeg hij, heb je het ontwerp niet meer? Waar is het dan?

James trad nader en zei:

— Het is helaas, zo. Maar laten we daar geen woorden over vuilmaken. Ik heb het in mijn speelwoede verpand, verkocht en het geld, dat is ook naar de bliksem.

— Schurk, riep de reder, door ontzetting aangegrepen. Is dat waar?

Zijn borst ging zwaar op en neer en zijn hart klopte tegen zijn ribben.

— Ellendeling, hondsvot, dat is het einde van alles.

Met één greep richtte hij de op de tafel liggende revolver van zijn zoon op zichzelf.

Een schot knalde, en Apsley stortte met bebloed gelaat voor zijn zoon op

het vloerkleed neer.

James sprong in de eerste schrik een paar stappen achteruit. Aldra echter kreeg de zelfzucht de overhand.

— Die oude gek, mompelde zijn lieve zoon. Hoe kon dat gestolen ontwerp hem toch tot zo'n wanhopige daad brengen?

Enfin, des te beter. De hele vijftigduizend pond sterling voor mij. Dadelijk, onmiddellijk moet ik verdwijnen.

Met begerige blikken en verwrongen gelaat haastte de beschonkene met wankele stappen zich naar de slaapkamer van zijn vader, waar hij wist, dat de vijftigduizend pond sterling bewaard werden.

Hij haalde de koffer wat naderbij, waaruit zij alle twee de vijftigduizend pond sterling hadden meegenomen en haalde het eerste stapeltje uit een der vakken te voorschijn.

Zijn ogen werden echter onnatuurlijk groot. Hij ging met het stapeltje naar het licht, om beter te kunnen zien.

Zijn zowel door zijn vak als door hazardspel geoefend oog herkende, in weerwil van zijn dronkenschap, de vervalsing onmiddellijk.

Hij bekeek het een na het ander van alle bankbiljetten van de stapel en slingerde dit met kracht op de vloer.

Met één greep rukte hij uit de koude hand van de dode man de nog een of twee kogels bevattende revolver.

Hij zette deze stevig tegen zijn rechterslaap, en bij het knallen van het schot zonk, over het lijk van zijn vader heen, ook de zoon met verpletterde schedel op de vloer.

HOOFDSTUK IX

EEN TELEURSTELLING VOOR HOOFDINSPECTEUR BAXTER

De hoofdinspecteur van politie Baxter had het privékantoor van de firma Apsley en Co, na de inbraak door Lord Lister, alias Mr Shaw, verlaten.

Toen hij op zijn bureau van Scotland Yard aankwam, keek hij op de lijst van de dagverdeling wat er nu moest gedaan worden.

Valse munter Guy Gower, stond op de lijst.

— Dat is waar ook, mompelde hij en hij wenkte zijn inspecteurs Sullivan en Tyler, om hen van de details van de zaak op de hoogte te brengen.

Hij deelde hun alles mee, wat hij daarover de vorige dag van de jonge

Apsley had vernomen en met hun drieën spraken zij af welke manier zij zouden volgen om de kunstschilder-valse munter te overvallen en in hechtenis te nemen.

* * *

Mr Guy Gower liep in zijn atelier, met grotendeels onomlijste schilderijen, etsen en aquarellen behangen, onrustig op en neer en rookte een sigaret.

De kunstenaar moest steeds weer terugdenken, dat hij door de nood gedwongen, op een zwak ogenblik, aan zijn clubgenoot James Apsley een vals bankbiljet te wisselen had gegeven, dat nog in diens handen was en dat deze de teruggave geweigerd had, ofschoon de kunstenaar hem het volle bedrag en zelfs meer had geboden.

De artiest had één zijde van de bankbiljetten enige tijd geleden klaar gemaakt voor een Londense firma, die de keerzijde voor reclame-doeleinden wens te gebruiken.

De bankbiljetten waren zo volkomen gelijkend uitgevallen, dat de firma vreesde daardoor in conflict met de wet te komen, zodat hij per slot van rekening het gehele plan opgaf.

De schilder had daardoor de beschikking gekregen over de reeds gemaakte afdrukken. Meer gedreven door nieuwsgierigheid dan door hebzucht of met het doel deze te vervalsen, had hij de rugzijde ook nagegraveerd en achter op de gereed zijnde bankbiljetten afgedrukt.

Hij was zelf verbaasd over de gelijkennis met de echte bankbiljetten, had echter de pakjes weggesloten en bijna vergeten, tot een plotselinge geldnood hem eraan herinnerde.

James Apsley had hem in zijn atelier opgezocht, om een historisch schilderij van de artiest te bezichtigen, voor dit naar een expositie ging.

Het was bij deze gelegenheid geweest, dat Gower noodgedwongen een vals bankbiljet van vijftig pond sterling uit een oude stoel bij het atelierraam op de achtergrond te voorschijn had gehaald en Mr Apsley had verzocht de banknoot voor hem te wisselen.

Hij was weliswaar bang geweest, dat

de met alle geldsoorten goed bekende zoon van de reder dadelijk de vervalsing zou merken, in welk geval hij hem zou hebben gezegd, hoe hij tot dit werk was gekomen en dat hij zich alleen een grap had veroorloofd.

Toen evenwel Apsley, die de vervalsing dadelijk had ontdekt, zich niet in die geest uitliet, doch zonder bedinking de banknoot wisselde, had hij in zijn benarde positie de zwakheid te zwijgen en het bedrag aangenomen.

Reeds een paar dagen later was hij in het bezit van een niet onbeduidende som geld, daar een nauwelijks tentoongesteld schilderij van hem, onmiddellijk een koper had gevonden. Bovendien kreeg hij een opdracht voor het portret van een baronet.

Zijn eerste gang was naar Apsley geweest.

Daar hij hem niet thuis trof, had hij hem in de Windsorclub opgezocht, alwaar, de bespreking had plaats gehad, die Lord Lister had afgeluisterd.

Zoals wij gezien hebben, nam Raffles door de onthulling van het ware karakter van Apsley en het in hem opgewekte medegevoel voor de artiest, het besluit tussenbeide te komen.

* * *

Onrustig liep Guy Gower in zijn atelier op en neer. De weigering van James Apsley hem het biljet terug te geven en de daaruit blijkende vijandelijke gezindheid en slechte bedoeling maakten hem zeer bezorgd.

Hij was van plan om in de eerstvolgende dagen alle nagemaakte bankbiljetten in het vuur te gooien.

Op een gegeven ogenblik hoorde hij stappen naderen en er werd op de deur geklopt.

Gower haastte zich de deur te openen en bijna ontsnapte hem een kreet van schrik, toen hij voor zich op de drempel enige politiebeamten van Scotland Yard zag staan. Het waren hoofdinspecteur Baxter, vergezeld van de inspecteurs Sullivan en Tyler.

— Wat verschaft mij de eer, meneer de hoofdinspecteur? vroeg hij met voor-gewende kalmte.

— Mr Gower, zei Baxter, als ge dat

nog niet weet, zult gij het spoedig horen. Wij komen eens om uw schilderijen te bekijken. Het is alleen nog maar de vraag, welke.

De hoop, dat de detectives de schuilplaats niet zouden vinden, gaf de kunstschilder kracht.

— Als er een diefstal is gepleegd en gij mij daarvan verdenkt en een huiszoeking bij mij komt houden, zei de artiest, dan kan ik u wel zeggen, dat ge onverrichterzake moet terugkeren.

Baxter haalde de schouders op en zei:

— Dat zegt natuurlijk iedereen. Maar de aanwijzingen, die ik heb, laten geen twijfel over.

Ik moet u verzoeken geen pogingen te doen om te vluchten, zolang ons onderzoek nog niet is afgelopen.

Neem hier alstublieft plaats en verroer u niet.

Tyler, gij blijft borg voor Mr Gower.

Door de woorden en het besliste optreden van de hoofdinspecteur van politie was zijn ongerustheid teruggekomen, maar nog groter werd zijn schrik, toen hij zag, dat de twee politiemannen regelrecht naar de stoel bij het achterste atelier-raam liepen.

Weldra riep Sullivan triomfantelijk uit, zodat het de schilder als een doodsoordeel in de oren klonk:

— Ik heb de veer. Kijk, daar is de knop in het snijwerk.

Door de druk van Sullivan's vinger was de geheime bergplaats in de stoel opengesprongen en de twee detectives keken elkaar verbaasd aan.

— Wel verduiveld, wat is dat nu? riep Baxter. De lade is leeg? Wat betekent dat? Neen dat klopt niet. Volgens de ons verstrekte gegevens moest de stoel bijna geheel met valse bankbiljetten gevuld zijn en met niets anders. Wat kan zich nu in dat couvert bevinden? Het schijnt mij bovendien toe klinkende munt te zijn.

Nadat de twee detectives de stoel zo nauwkeurig mogelijk hadden onderzocht en zich hadden overtuigd, dat er behalve het couvert niets in was en in kon zijn, lieten ze dit weer dicht vallen en kwamen met de enveloppe naar Gower toe.

— Ik vraag u excuus, Mr Gower. De ons verstrekte aanwijzingen zijn onjuist gebleken, aldus sprak Baxter de schilder aan.

Het was echter onze plicht een onderzoek in te stellen. Hier is echter nog een aan u geadresseerd, gesloten couvert. Gij weet natuurlijk wat er in zit?

Toch moet ik u echter verzoeken, het couvert in ons bijzijn te openen.

Mr Gower werd opnieuw opgewonden. Hij dacht aan dat ene, door hem uitgegeven bankbiljet.

Toen hij echter het couvert had opgesneden, rolden er vijftientig goudstukken uit, terwijl hij een brief openvouwde, welke hij met blijde verbazing las. Deze luidde:

Geachte Meester,

Vergeefs hier op u wachtend met het doel u het schilderen van een portret op te dragen, ontdekte ik het geheim van de stoel en veroorloofde mij, bijgaand voorschot op het aanstaande meesterwerk van uw penseel toe te vertrouwen, zeer benieuwd, of en zo ja, op welke wijze gij deze brief ontdekken zult.

Met verzoek de grap goed op te nemen, iemand, die gij spoedig zult leren kennen.

Gower liet het couvert zien. Verder bevatte het niets.

De drie detectives stonden sprake-loos.

Onmiddellijk maakten zij aanstalten om te vertrekken.

— Welnu, Mr Gower, neem ons niet kwalijk... Dergelijke onaangename plichten brengen ons beroep nu eenmaal mee, zo verontschuldigde Baxter zich.

In elk geval zijt gij volkomen in het gelijk gesteld. Met de afzender hebben we nog een appeltje te schillen.

Wil ons dus verontschuldigen en vaarwel.

— Adieu, heren, groette Gower terug.

Als drie natte poedels dropen ze af

en aanvaardden de terugtocht.

Mr Gower evenwel sloeg van blijdschap de handen ineem, nu de storm zo kalm over zijn hoofd was gegaan, en dacht ontroerd aan de onbekende vriend, aan wie hij zijn redding had te danken.

* * *

Toen Lord Lister uit de club in zijn huis terugkwam, vond hij zijn vriend Brand, in weerwil van het ver gevorderd uur, nog aan het werk.

— Wij kunnen helaas nog niet naar bed gaan, zo begroette Raffles hem, want je moet nog eenmaal op onderzoek uit.

— Ik ben daartoe gaarne bereid, Edward, zei Brand eenvoudig.

— Ik stel er namelijk veel belang in, vervolgde Raffles, om te weten te komen, of de verwisseling van de bankbiljetten in de Campbellstreet al ontdekt is.

Het beste is je te vermommen als Mr Shaw. Bedenk wel, dat de hoofdinspecteur van politie Baxter een tamelijk scherp oog heeft; nog daargelaten de in dit opzicht zeer begaafde Sullivan.

Laat Henderson met de auto tegenover de vrijgezellenkamer van Apsley wachten, blijf erin, tot Scotland Yard wegtrekt, of tot er leven komt in het huis, en vraag naar het voorgevallene, alsof je juist voorbij kwam.

— Goed, zei Brand, die reeds voor de spiegel stond om zich een echt Amerikaans aanzien te geven.

In korte tijd was hij nu Mr Shaw uit Chicago.

Hij drukte zijn vriend de hand en ging haastig heen.

Lord Lister stak een sigaret op en liep peinzend heen en weer.

Eindelijk kwam Brand opgewonden en ontgaan terug en deelde mede, dat zoëven opgebeld was door de bewoners van het naburige huis, die schoten hadden gehoord, Scotland Yard was aangekomen en de lijken der twee heren Apsley in de vrijgezellenwoning van diens vader had gevonden.

— Blijf hier, Charles, zei Raffles, en zorg voor koffie. Het is bijna ochtend. Ik ga er naartoe en wil zelf horen en

zien, wat er gebeurd is. Ik zal niet lang wegblijven.

De Amerikaan werd op de plaats van het ongeval door de politiebeambten van Scotland Yard als een oude kennis begroet.

Blijkbaar zeer opgewonden, kwam hoofdinspecteur Baxter de kamer binnen.

— Wat is er hoofdinspecteur? Wat maakt u zo zenuwachtig? vroeg Raffles. Hoe verklaart gij deze aangelegenheid, die mij absoluut onbegrijpelijk is?

— De verklaring is heel eenvoudig, zei Baxter met zelfvoldoening.

Ik wil in het midden laten, of hier een moord of een dubbele zelfmoord is gepleegd, daar de schoten uit dezelfde revolver zijn gekomen, maar ik denk aan een dubbele zelfmoord.

De twee heren Apsley zijn ontmaskerd als de uitgevers van de in omloop zijnde valse bankbiljetten. Daar binnen, in de slaapkamer, bevindt zich een geheime kast, die geheel gevuld is met valse biljetten van vijf, tien en vijftig pond sterling. Tyler en Sullivan zijn bezig het bedrag te tellen.

— De twee heren Apsley vervalsers van bankpapier? Waarom hebben zij elkaar dan om het leven gebracht? riep Lord Lister verbaasd uit.

— Vals papiergeld tot zulk een hoog bedrag, zei Baxter met een gewichtig gezicht, kan alleen bij hoge bedragen met echt papier mee gesmokkeld worden. En daar de heren Apsley door de inbraak in hun kantoor hun gehele vermogen hebben verloren, zagen zij geen kans, het valse bankpapier ooit te kunnen uitgeven. Daar zij door de diefstal van Raffles alles kwijt waren, zochten zij samen de dood. Wat zegt gij van deze verklaring?

— Die is zeer aannemelijk, hoofdinspecteur, zei Raffles, die zich verbaasde over dit van een gezond en helder verstand getuigend antwoord. Zo iets had hij bij Baxter inderdaad niet gezocht en hij nam zich voor, hem voortaan wat minder als quantité negligee te beschouwen. Wel, wel, wat hebt gij een gave om te combineren. Bewonderenswaardig, voegde hij er bij.

— Ach, Mr Shaw, gij maakt mij verlegen, zei Baxter geveid. Wat mij het meest ergert is, dat deze schurk hier op de vloer, die zichzelf nu heeft gestraft, de moed had om Scotland Yard leugenachtige mededelingen te doen betreffende een eerlijk man, terwijl hij zelf de vervalser was.

Lord Lister gaf hem wederom gelijk, hoewel het hem nu moeite kostte, niet te glimlachen.

Toen Lord Lister in zijn huis was teruggekeerd, had Brand intussen koffie en verse broodjes klaar staan.

— Nu, amice, zei Lord Lister, een sigaret opstekend, laat ons nu allereerst gaan zorgen voor het geluk van een jong paar.

Neem het geniale plan van ingenieur Burton mee en bezorg het, als we gedaan hebben met ontbijten, vermomd als boodschapjongen, met een begeleidend briefje van mij aan Miss Betty Robertson, de bruid van de ingenieur.

Zij heeft dan nog tijd genoeg om het ontwerp aan haar verloofde ter hand te stellen, opdat hij aan de prijsvraag kan deelnemen.

Reeds vroeg in de ochtend had ingenieur Burton zich naar het Admiraliiteitskantoor begeven, waar, in twee zalen om tien uur de uitslag van de prijsvraag zou worden bekend gemaakt.

Hij was in zijn verdriet eigenlijk al-

leen gegaan om te zien of zijn ontwerp niet door een ongerechtigde werd ingeleverd.

Maar hij had alle hoop al opgegeven.

Bijna op het laatste ogenblik, verschenen twee dames in de deuropening en hij hoorde door een bekende stem zijn naam roepen.

Toen hij omkeek, zag hij naast een kennis zijn bruid staan, die een blauw papier omhoog hield.

Burton uitte een jubelkreet en vloog haar tegemoet. Het ontwerp was terug en hij kon het nog tijdig inleveren.

Daar er weinig ontwerpen ingekomen waren over dit zo uiterst moeilijke ontwerp, werd reeds na anderhalf uur door de jury beslist, dat Burton's plan als het beste met de prijs was bekroond en ter uitvoering zou worden aangenomen, welke hem eveneens werd opgedragen.

Toen de uitspraak bekend werd gemaakt kwamen Lord Lister en Brand binnen, om naar de stand van zaken te informeren. De Grote Onbekende kocht, in zijn rol van de miljardair Shaw het nu stilstaande bedrijf van de firma Apsley en Co en stelde dit onmiddellijk ter beschikking van de jonge ingenieur.

Hierop reed het gezelschap per auto naar de schilder Guy Gower om verschillende bestellingen voor portretten te doen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het gestolen halssnoer

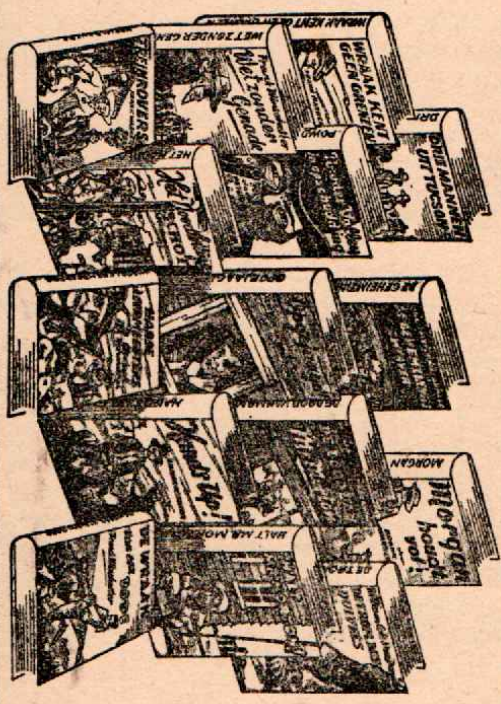

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. Trekmovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Mackess
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Handels Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Windster
6. Wiet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesjaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William Colt MacDonald
10. Hailt, Mr. Morton }
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Mackess
13. De gekelminnlige zwerfvel door William Colt MacDonald
14. Morgan haardt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verbijding. Zendt nog heden nevensstaande bonn in.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
 Postrekening 600992 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____* is heden overgemaakt / wordt heel 40 cent voor reboonkosten bij ontvangst van de boeken bezocht*
 * Doorhalen wat niet wordt verzand.

L. L.

NAAM: _____
 ADRES: _____